

DE STER

Oktober 1973, 73e Jaargang, Nummer 10

Een inspirerende boodschap

Ouderling MARION D. HANKS
Assistent van de Raad der Twaalven

Onze kracht, onze vrede, ons geluk is in de Here. In deze wereld vol beproevingen en droefenis hebben wij behoefte aan de troostende en bepalende zekerheden die het geloof in God en bekering en het dienen van Zijn zaak met zich brengt. Als wij Hem erkennen, dankbaar zijn, dienen, en Zijn kinderen liefhebben en de verantwoordelijkheid op ons nemen een waachtig christen te zijn, zullen wij ondanks onze problemen of moeilijkheden gelukkig zijn.

De apostel Johannes zei: „Indien gij deze dingen weet, zalig zijt gij, zo gij dezelve doet.” (Joh. 13:17.)

Aardse bezittingen schenken geen enkele blijvende vreugde. Noch hier noch in het hiernamaals kan men vrede vinden in hoogmoed. Wel troost en begrip is er in de liefhebbende armen van Hem, Die al Zijn moedige daden vol genade en liefde stelde onder de dreiging van het kruis. Hij wist dat het Hem te wachten stond, in deze immorele wereld.

Wij mogen niet toestaan dat fouten van anderen ons onze vreugde ontnemen. Ook mogen wij onszelf niet uitschakelen door onze eigen fouten. Jezus stierf voor onze zonden. Hij is de Heiland en Verlosser. Wij behoren Hem toe.

De Here sprak tot het Israël van weleer: „... indien gij naastiglijk Mijn stem zult gehoorzamen, en Mijn verbond houden, zo zult gij Mijn eigendom zijn uit alle volken, want de ganse aarde is Mijn.” (Ex. 19:5.)

Ik weet dat God leeft. Ik weet dat Jezus de Christus is. Ik bid voor ons allen dat wij de vreugde zullen beleven die uit dit weten voortspruit. In de naam van Jezus Christus. Amen.

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Oktober 1973
73e Jaargang, Nummer 10

Eerste Presidentschap:

Harold B. Lee
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalfen:

Spencer W. Kimball
Ezra Taft Benson
Mark E. Peterson
Delbert L. Stapley
LeGrand Richards
Hugh B. Brown
Howard W. Hunter
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson
Boyd K. Packer
Marvin J. Ashton
Bruce R. McConkie

Redactie:

Doyle L. Green,
Director of Magazines
Larry A. Hiller, Managing Editor
E.H. Chardon, coördinator,
Kerkelijk Vertaalbureau
Biltstraat 153
2502 - Utrecht

Correspondent Hollandse Ring:

C.J. Bos
Pieter Postlaan 65
3008 - Rotterdam

Correspondente Nederlandse Zending:

I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52
Amersfoort

Layout:

Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Abonnementen:

Verschijnt eenmaal per maand,
prijs: f 8,- per halfjaar, f 15,- per jaar.
Gironummer: 240615 t. n. v.
Nederlandse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N. H.)
Voor leden van de Hollandse Ring:
1673338 t. n. v. Administratie DE STER,
Amstelveen.

Druk:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland

© 1973 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints

Inhoudsopgave

Spreek toch van elk zo goed als't kan.

president N. Eldon Tanner 400

Aleen maar leraar, broeder Thomas S. Monson 402

Kinderen onderwijzen met gebed, Marian P. Sorensen .. 405

De taken van huisonderwijzers,

president Marion G. Romney 408

Zuster, heb u uw tiende betaald?, Elizabeth Stoecker 415

De vreemdelinge, Jeanine Rutishauser 413

Het nieuwe administratiekantoor van de Kerk 416

Zion's welzijn is mijn deel, Roy W. Doxey Dean 419

Versterk de ringen van zion, president Harold B. Lee 423

Gij moogt voor uzelf kiezen, president N. Eldon Tanner .. 428

De mens, kind van God, president Marion G. Romney 432

Verhalen van de algemene autoriteiten,

president Harold B. Lee 437

DE kleine STER

Van vriend tot vriend, bisschop Victor L. Brown 145

Aankleedpopje, Judy Capener 148

Puzzels, Carol Conner 150

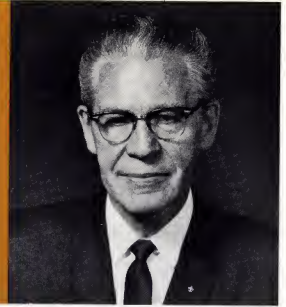
Samuël 151

Die glimlach van jorgen, Sherrie Johnson 154

Het Eerste Presidentschap spreekt

President N. ELDON TANNER
eerste raadgever in het Eerste Presidentschap

„Spreekt toch van elk zo goed als 't kan”

Laten wij eens een paar uitspraken van de Here Jezus Christus bekijken die alle tekenend zijn voor de titel van deze boodschap. „Gij zult uw naaste liefhebben als uzelfven.” (Mt. 22:39.)

„Gij zult geen kwaad van uw naaste spreken, noch hem enig leed berokkenen.” (L&V 42:27.)

„... van elk ijdel woord, hetwelk de mensen zullen gesproken hebben, (zullen) zij ... rekenschap geven in den dag des oordeels. Want uit uw woorden zult gij gerechtvaardigd worden, en uit uw woorden zult gij veroordeeld worden.” (Mt. 12:36-37.)

Nog een andere uitspraak is die, die wij de Gulden Regel noemen: „Alle dingen dan, die gij wilt, dat u de mensen zouden doen, doet gij hun ook alzo; want dat is de wet en de profeten.” (Mt. 7:12.) Vervolgens sprak Hij: „... Voor zoveel gij dit een van deze Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat Mij gedaan.” (Mt. 25:40.)

Het lijkt erop dat wij allemaal sterk de neiging hebben over onze naasten te spreken. Dat is maar al te menselijk. Om de een of andere reden schijnt het veel gemakkelijker te zijn over iemands gebreken te praten dan over zijn deugden. We vertellen geringschattende dingen verder die we van anderen over onze naaste hebben gehoord, of het nu geruchten zijn of feiten, en ze worden naarmate ze verder verteld worden, steeds erger. Daarom is het van het allergrootste belang dat wij acht slaan op de woorden die de Here hierover heeft gesproken.

Als wij goede naasten willen zijn moeten wij achter de waarheid zien te komen en alle feiten verzamelen, of ons onthouden van opmerkingen, zodat wij het gebod „Gij zult geen valse getuigenis spreken tegen uw naaste” (Ex.: 20:16.) niet zullen overtreden.

Het volgende verhaal geeft ons reden tot nadenken. Een gepensioneerd man die elke morgen vroeg in zijn tuin aan het werk was merkte dat de melkman regelmatig bij zijn overburen naar binnen ging. Hij kwam altijd net als de heer des huizes naar zijn werk gegaan was en bleef ongeveer een half uur. De aantrekkelijke jonge huisvrouw was jeugdwerklerares en ze was bijna altijd aanwezig op de avondmaalsvergadering.

Toen dit zich zo enkele weken herhaalde begon de man er de aandacht van de burens op te vestigen, waarbij hij zijn bezorgdheid uitsprak over de kinderen die zij les gaf en de uitwerking die haar voorbeeld zou hebben. Tegen de tijd dat hij het als zijn plicht beschouwde de bisschop van de situatie op de hoogte te stellen, wist de hele wijk er al van.

De bisschop was verontrust over de gang van zaken en belde de directeur van het zuivelbedrijf op om achter de naam te komen van die melkbezorger en om inlichtingen in te winnen over zijn levenswandel. De directeur benaderde de melkbezorger en zei tactvol: „Ik heb gemerkt dat u een nieuwe klant hebt in de Hugo de Grootstraat. Hoe bent u aan dat adresje gekomen?”

„Hoezo, adresje?” zei de melkboer. „Daar woont mijn dochter. Zij laat me elke ochtend bij haar ontbijten, en mijn vrouw en ik passen elke vrijdagavond voor haar op haar kinderen. Vindt u het niet mooi geregeld?”

Dit maakt duidelijk hoe belangrijk het is deze raad van de Here op te volgen: „Gij zult geen vals gerucht opnemen; en stelt uw hand niet bij den goddeloze, om een getuige tot geweld te zijn.” (Ex. 23:1.)

Zoals de waard is, vertrouwt hij zijn gasten.

Zoals we allemaal weten is niemand van ons volmaakt. Als we een fout of een zwakke plek signaleren, wordt de aandacht op die fout gevestigd en zien we de sterke kanten van die persoon dan over het hoofd. Daar vaart niemand wel bij. Dit wordt heel goed geïllustreerd door het volgende. Er bestaat een heel beroemd schilderij dat heet „Washington steekt de Delaware over.“ Veel mensen die dit schilderij of een reproductie ervan hebben gezien, hebben vol bewondering blijk gegeven van de kracht en het dynamisch leiderschap van generaal Washington. De schilder heeft zeer vaardig de vastberaden trekken en moedige gezichten in de boot van Washington weergegeven. Maar enkele critici hebben verklaard dat een roei-boat van een afmeting als die op het schilderij, met twaalf volwassen mannen met wapens en voorraden, met geen mogelijkheid drijvende kan blijven. Als het bootje daardoor al niet zou zinken, dan zou het toch zeker kapseizen door drie bepaalde mannen die overeind staan. De vlag met de dertien sterren die een van de soldaten in de hand heeft, bestond ten tijde van de oversteek van de Delaware (1776) nog niet eens. Het panorama van de rivier is niet van de Delaware, maar van de Rijn in Duitsland, waar het schilderij werd vervaardigd.

Als men gewezen wordt op deze onvolmaaktheden is het moeilijk de werkelijke boodschap te waarderen. De toeschouwer ziet alleen de mankementen. Zo is het nu ook met mensen. Als eenmaal de aandacht is gevestigd op een tekortkoming of een zwakke plek in iemands persoonlijkheid, karakter of voorkomen, is het moeilijk de goede eigenschappen van die persoon duidelijk te zien.

We kunnen ons zeer terecht afvragen: „Hoe zou ik het vinden als anderen mijn zwakke punten aan de grote klok zouden hangen en over mij zouden zeggen wat ik over anderen doorvertel?“ Hoeveel te beter zou het voor ons zijn uit te zien naar prijzenswaardige eigenschappen, en onze lippen complimenten te laten spreken, niet alleen tegen de desbetreffende persoon, maar ook tegen wie hem kent.

Niet zo lang geleden kwam er een vader naar me toe met de mededeling dat er tussen hem en zijn zoon gebrek begon te ontstaan aan broederschap en contact. Hij zei dat hij van zijn zoon hield en dat het over het algemeen een beste jongen was, maar

dat die hem „op de zenuwen werkte“. De vader vroeg mij om raad.

Ik stelde hem voor de jongen te laten weten dat hij hem liefhad, elke dag te letten op een positief punt in hem en hem te prijzen en aan te moedigen. Ik legde uit dat zijn zoon dan wel vooruit moest gaan en een betere jongen worden. Enkele maanden later liet de vader mij weten dat de toestand belangrijk veranderd was en dat zowel hij als zijn zoon vooruit waren gegaan en nu genoten van de nieuw ontstane relatie.

Een kind zal waarmaken wat er van hem wordt verwacht. Als u hem keer op keer vertelt dat hij dom is, zal hij er zelf in gaan geloven en uiteindelijk de moed opgeven en zich in het geheel niet inspannen om vooruitgang te maken. Hij kan tegen zichzelf zeggen: „Nou, als ze dan zo over me denken, wat kan het mij dan nog schelen?“ Iemand die ten onrechte van slechte dingen wordt beschuldigd heeft vaak het gevoel dat hij eigenlijk net zo goed aan de verleiding kan toegeven, omdat hij de naam toch al heeft.

Kinderen, echtgenotes, vrienden en collega's hebben de neiging hun leven te richten naar de positieve of negatieve dingen die er over hen worden gezegd. Een eerlijk, oprecht uitgesproken compliment heeft een positieve invloed op het karakter, afbrekende kritiek vernietigt het. Iemand krijgt zelf nooit een betere reputatie of een beter karakter door dat van een ander naar beneden te halen. Door bewondering uit te spreken voor de prestaties of het karakter van iemand anders bouwen we onszelf op, en degene over wie wij het hebben. Wat denkt u van het volgende:

1. Neem het besluit tenminste eens per week iemand een briefje te schrijven over iets wat hij heeft gepresteerd.
2. Maak per dag tenminste één persoon een complimentje, persoonlijk of via de telefoon. Als u zich dit voor één week voorneemt, zult u er vast en zeker mee willen doorgaan.
3. Houd een maand lang voor uzelf verslag bij van de keren dat u de neiging had afbrekende kritiek te leveren, maar het niet gedaan hebt. Kijk eens of het aantal keren afneemt naarmate u uiteindelijk hartelijke complimentjes maakt.
4. Echtgenoten en echtgenotes, maak elkaar en uw kinderen minstens eens per week een compliment over fijne karaktertrekken die u graag verder ontwikkeld zou zien. Probeer tactvol iets te

(Wordt vervolgd op blz. 422)

Alleen maar leraar

Een persoonlijke beschouwing

door ouderling THOMAS S. MONSON van de Raad der Twaalven

Vaak horen we de uitdrukking: „De tijden zijn veranderd.” Dat is misschien wel zo. Onze generatie is er getuige van dat geneeskunde, transport, communicatie en onderzoek, om maar een paar dingen te noemen, met enorme sprongen zijn vooruitgegaan. Hoewel, er zijn ook wel eilanden van onveranderlijkheid te noemen midden in die uitgestrekte zee van verandering. Jongens, bijvoorbeeld, zijn nog steeds jongens. En ze houden nog steeds van (kwa)jongensachtige dingen.

Enige tijd geleden was ik toevallig getuige van een gesprek, en ik ben er bijna zeker van dat zulke gesprekken vaker gehouden worden. Drie heel jonge jongens bespraken de betrekkelijke deugden van hun vader. Eén deelde mee: „Mijn vader is groter dan jullie vader”, waarop een ander antwoordde: „O ja? Nou, maar mijn vader is handiger dan jouw vader.” De derde jongen bracht in het midden: „Mijn vader is dokter,” en toen wendde hij zich uitdagend met een minachtende uitdrukking op z'n gezicht tot een van de jongens met: „En die van jou is alleen maar leraar.”

De roep van de moeder van een van hen maakte een einde aan het gesprek, maar de woorden bleven in mijn hoofd naklinken. Alleen maar leraar. Alleen maar leraar. Alleen maar leraar. Op een goede dag zal ieder van deze kleine jongens de werkelijke waarde van bezielde leraren gaan waarderen en met oprechtheid en dankbaarheid de onuitwisbare indrukken erkennen die zulke leraren op hun persoonlijk leven zullen achterlaten.

„Een leraar,” merkte Henry Brook Adams eens op, „beïnvloedt de eeuwigheid; hij weet nooit wanneer zijn invloed ophoudt.” Dit geldt voor al onze leraren, voor de leraar thuis, voor de leraar op school en voor de leraar in de Kerk.

Waarschijnlijk heeft de lerarees die u en ik ons het beste herinneren ons ook het beste beïnvloed. Zij mag dan geen schoolbord hebben gebruikt en geen uitgebreide opleiding hebben genoten, haar lessen blijven ons altijd bij, en haar bezorgdheid was oprecht. Ik heb het over onze moeder. En in één adem noem ik ook onze vader. Elke ouder is eigenlijk leraar.

De leerling in deze door God ingestelde klas van zo'n leraar — dat kleintje in uw of mijn gezin — is een zoete nieuwe vrucht van het mensdom, die zo uit Gods eigen huis is neergedaald om op aarde tot rijping te worden gebracht.

Als er een ouder is die wat meer bezieling nodig heeft om met zijn van God gegeven onderwijstaak te beginnen, laat hij dan bedenken dat diepe gemoedsberoering niet opgeroepen wordt door de een of andere kosmische gebeurtenis of dat men die in romans of geschiedenisboeken vindt — neen, die emoties worden gevoeld door ons als ouders die naar zien op ons slapend kind. „Geschapen naar Gods beeld en gelijkenis”, die prachtige tekst uit de Bijbel krijgt nieuwe en diepere betekenis als een ouder dat weer ervaart. Het huisgezin wordt een toevluchtsoord, een hemel op aarde, en liefhebbende ouders leren hun kinderen „bidden en oprecht voor de Here te wandelen.” (L&V 68:28.)

Een bezielde ouder kan niet worden aangeduid met „alleen maar leraar.”

Laten we vervolgens denken aan de onderwijzer van school. Onvermijdelijk komt eens die trieste morgen dat het thuis verlaten wordt voor het onderwijs in de klas. Jantje en Nellie voegen zich bij de vrolijke menigte die zich elke dag van de voordeuren naar de lokalen in school begeeft. Ze ontdekken een nieuwe wereld, want daar maken onze kinderen kennis met hun onderwijzer(es).

De onderwijzeres geeft niet alleen gestalte aan de verwachtingen en idealen van haar leerlingen, ze beïnvloedt ook hun houding tegenover zichzelf en de toekomst. Als ze onbekwaam is laat ze littekens achter op het leven van de jongeren, slaat ze een diepe kloof in hun gevoel van eigenwaarde en misvormt ze hun mensbeeld. Maar als zij haar leerlingen liefheeft en veel van ze verwacht, zal hun zelfvertrouwen toenemen en hun toekomst zeker zijn.

Helaas zijn er onderwijzeressen die er meer behagen in scheppen om te vernietigen dan om bruggen te slaan naar het smalle en rechte pad dat ten leven leidt. Te allen tijde moeten wij eraan denken dat macht om te leiden ook de macht tot misleiden is, en macht tot misleiden is macht tot vernietigen. Om met president J. Reuben Clark jr. te spreken: „Hij, die twijfels zaait over deze grondwaarheden en het geloof hier vernietigt, verwondt, verminkt en verlamt de ziel. God zal zo iemand hiervoor streng verantwoordelijk houden, en wie kan de diepten meten waarin iemand zal vervallen, die wilens en wetens in een ander de kans

op de celestiale heerlijkheid vernietigt?” (*Onsterfelijkheid en het eeuwige leven*, deel 2, pag. 186.)

Wij kunnen niet in de hand houden wat er in de klas op school gebeurt, daarom kunnen we de leerling toch op z'n minst voorbereiden. „Hoe?” vraagt U. Mijn antwoord is: „Zorg voor een gids naar de heerlijkheid van het celestiale koninkrijk van God, een barometer om onderscheid te kunnen maken tussen de waarheden van God en de denkbeelden van mensen.”

Verscheidene jaren geleden hield ik zo'n gids in mijn hand. Het was een exemplaar van wat we de Drie-in-een noemen, het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Parel van Grote Waarde in één band. Het boek was een geschenk van een liefhebbende vader voor zijn mooie, opbloeiende dochter, die nauwgezet zijn raad opvolgde. Op het schutblad had haar vader deze inspirerende woorden geschreven:

„Voor mijn lieve Maurine.

„Opdat je een constante maatstaf zult hebben aan de hand waarvan je zult kunnen beoordelen wat waarheid is en wat dwalingen van menselijke filosofieën, om zodoende geestelijk te groeien naarmate je kennis toeneemt, geef ik je dit heilige boek om het vaak te lezen en het je leven lang te koesteren.

*Je liefhebbende vader,
Harold B. Lee*

En dan vraag ik: Alleen maar leraar?

Laten we tenslotte eens kijken naar de leraar die we gewoonlijk 's zondags tegenkomen: de leraar in de Kerk. In zo'n omgeving vormen de ge-

schiedenis van het verleden, de hoop van het heden en de belofte van de toekomst één geheel. Vooral hier ervaart de leraar dat het gemakkelijk is farizeeër, en moeilijk discipel te zijn. De leraar wordt beoordeeld door zijn leerlingen — niet alleen naar wat en hoe hij onderwijst, maar ook naar zijn levenswijze. De apostel Paulus adviseerde de Romeinen: „Die dan een anderen leert, leert gij uzelfen niet? Die predikt dat men niet stelen zal, steelt gij? Die zegt, dat men geen overspel doen zal, doet gij overspel? ...” (Rom. 2:21-22.)

Paulus, die geïnspireerde en dynamische leraar, geeft ons het goede voorbeeld. Misschien wordt het geheim van zijn welslagen duidelijk aan de hand van zijn wedervaren in die trieste kerker waarin hij gevangen werd gehouden. Paulus kende het gestamp van soldatenvoeten en het gerinkel van de ketenen die hem gevangen hielden. Toen de cipier, die Paulus gunstig gezind scheen te zijn, hem vroeg of hij advies nodig had omtrent de manier waarop hij zich voor de keizer had te gedragen, zei Paulus dat hij al een raadgever had — De Heilige Geest.

En dan kom ik weer met de vraag: Alleen maar leraar?

Thuis, op school of in het huis van God is er een Leraar Wiens leven alle andere overschaduwet. Hij onderwees ons over leven en dood, over de plicht en de bestemming van de mens. Hij leefde niet om gediend te worden, maar om te dienen; niet om Zijn leven te behouden, maar om het voor anderen te offeren. Hij beschreef liefde die aangenamer was dan begeerte, armoede die meer rijkdom verschafte dan schatten. Van deze Leraar zei men dat Hij met gezag onderwees, niet zoals de schriftgeleerden. In de wereld van vandaag, waarin veel mensen rijkdom en eer najagen en worden overheerst door de reclamementaliteit „publiceren of creperen” mogen wij niet vergeten dat deze Leraar nooit iets heeft geschreven — slechts één keer een woord in het zand, en dat handschrift vaagde de wind voor immer uit. Zijn wetten werden niet in

steen gegraveerd, maar in het hart van de mensen. Ik spreek over de Grote Leraar, namelijk Jezus Christus, de Zoon van God, de Heiland en Verlosser van het gehele mensdom.

Als toegewijde leraren ingaan op Zijn zachtmoedige uitnodiging „Kom, leer van Mij”, doen zij lering op, maar dan hebben zij ook deel aan Zijn goddelijke macht. Toen ik nog een kleine jongen was, heb ik onder invloed van zo'n lerares gestaan. In onze zondagsschoolklas onderwees zij ons over de schepping van de wereld, de val van Adam, het zoenoffer van Jezus. Zij voerde als eregasten haar lokaal mensen binnen als Mozes, Jozua, Petrus, Thomas, Paulus en Jezus Christus. Hoewel wij ze niet gezien hebben, leerden wij ze liefhebben en eren, en hun streven navolgen.

Nooit was haar onderwijs zo sprekend of had het zoveel invloed op ons als die ene zondagmorgen dat zij verdrietig meedeelde dat de moeder van een klasgenootje was overleden. We hadden Bennie die ochtend al gemist, maar we wisten niet wat de reden van zijn afwezigheid was. De les had als onderwerp: „Het is zaliger te geven dan te ontvangen.” Halverwege de les spoot onze lerares het lesboek, en opende ze onze ogen, onze oren en ons hart voor de heerlijkheid Gods. Zij vroeg: „Hoeveel geld zit er in het feestpotje van onze klas?”

Het was crisistijd, dus ons antwoord „Twaalf gulden en vijftig cent!” kon heel trots klinken.

Toen stelde ze heel vriendelijk voor: „Bij Bennie thuis hebben ze het erg moeilijk en ze zijn getroffen door groot verdriet. Wat vinden jullie ervan dit gezin vanmorgen op te zoeken en hun het geld uit ons potje te geven?”

Ik zal nooit vergeten hoe ons groepje die drie straten in de binnenstad doorliep, bij Bennie thuis naar binnen ging, hem en zijn broertjes en zusjes en zijn vader begroette. De afwezigheid van zijn moeder was voelbaar. Ik zal van mijn leven niet vergeten hoe in aller ogen tranen glinsterden toen de witte enveloppe met ons feestgeld van de slanke hand van onze lerares overging in de behoeftige

hand van de door smart gebroken vader. We gingen bijna huppelend terug naar het kerkgebouw. Ons hart was meer verblijd dan ooit, onze vreugde voller, ons inzicht dieper. Deze door God bezielde lerares heeft haar jongens en meisjes een goddelijke waarheid met eeuwigheidswaarde bijgebracht. „Het is zaliger te geven dan te ontvangen.”

We hadden met recht de woorden van de discipelen kunnen herhalen die op weg waren naar Emmaüs: „Was ons hart niet brandende in ons, ... als Hij ons de Schriften opende?” (Luk. 24:32.) Ik ga terug naar het gesprek waarover ik al sprak. Toen ik die jongen hatelijk hoorde zeggen: „Mijn vader is handiger dan die van jou,” en „Mijn vader is dokter,” had hij heel goed kunnen antwoorden: „Jouw vader mag dan handiger zijn dan de mijne; en je vader mag dan misschien wel piloot of ingenieur of dokter zijn, maar mijn vader, mijn vader is leraar.” Moge ieder van ons zo'n oprecht en waardig compliment immer hoogachten. *

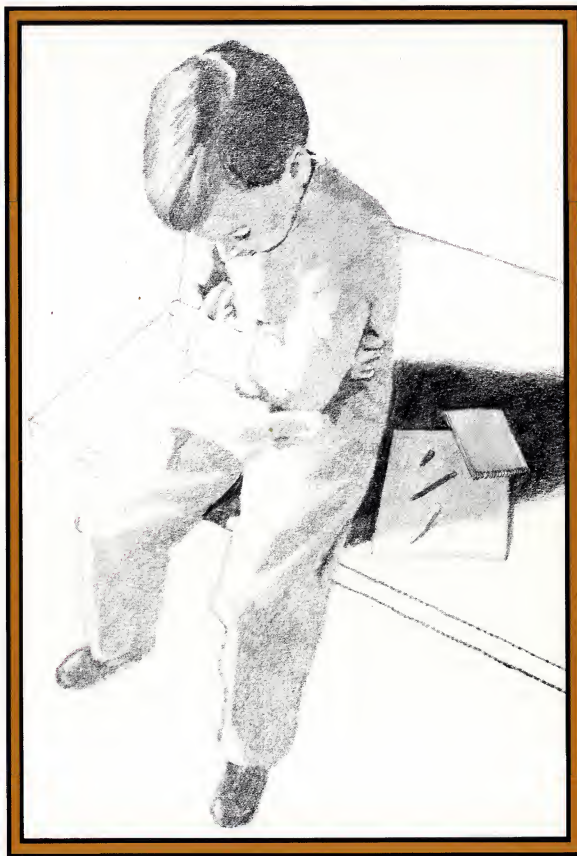
Kinderen onderwijzen met ons gebed

Door MARION P. SORENSEN

De jongen was pas zes jaar, maar oud genoeg om verlegen te worden van de tranen die hem steeds maar weer in de ogen schoten. Verlegen werd hij ook doordat hij zo dicht bij zijn moeder was gebleven, terwijl de andere kinderen op het schoolplein speelden. Het gezin woonde pas in het dal en van huis naar school was het een heel eind met de bus.

Zijn moeder was op die eerste schooldag met hem meegegaan, maar hij wist dat zij al gauw weer weg moest gaan. Hij hield haar hand stevig vast toen zij hem het lege schoolgebouw binnen loodste en de deur van een van de lege lokalen achter zich dichttrok. Zij sloeg haar arm om hem heen en vroeg: „Zullen we onze hemelse Vader vragen of Hij je vandaag wil helpen?” Hij knikte en zij vroeg kalm een zegen van de Here voor haar zoon. Zij bad dat hij een fijne dag mocht hebben, vriendschap zou sluiten, en helder van geest en ontvanke-lijk mocht zijn zodat hij zou kunnen leren. Een paar woorden maar, maar de tranen verdwenen. Toen ze het ge- bouw uit gingen, liet hij haar hand los.

Dit rustgevende ogenblik had aan de bedoeling beantwoord, namelijk de jongen kracht en troost schenken. Maar hieruit kunnen we nog andere belangrijke dingen leren. Het kind leerde dat zijn moeder genoeg om hem gaf om aan te voelen wat er in hem omging. Het leerde ook dat men ergens z'n toevlucht kan zoeken als er nergens vandaan hulp lijkt te kun- nen komen. Al jong leerde het de

kracht kennen die men van de Here ontvangt als men zich tot Hem wendt met een probleem dat te groot is om het alleen te klaren. Door het gebed kan kinderen misschien het beste de opvattingen worden bijgebracht die ouders hun kinderen graag willen leren. Ouders zien vaak dit prachtige leermiddel over het hoofd, misschien wel omdat het moeilijker is oprecht te bidden dan de woorden bijna automatisch af te raffelen, zonder er van tevoren over na te denken. Men moet zijn kind goed kennen om hardop voor hem te bidden, en daarvoor is stil gebed en meditatie nodig.

Kinderen hebben ervaring nodig met hardop bidden, en het gezinsgebed is bij uitstek de gelegenheid voor ieder kind om op zijn beurt de dankbaarheid en de behoeften van het gezin onder woorden te brengen. In enkele grote gezinnen zijn vader en moeder hierdoor echter minder vaak aan de beurt om uit te spreken wat er in hun hart leeft en om hun kinderen in het bidden het goede voorbeeld te geven. De ouders kunnen dan het beste zelf de meeste keren het gezinsgebed uitspreken, want dan hebben zij ruimschoots gelegenheid om hun kinderen door het gebed te onderwijzen.

Eén waarschuwing: kinderen merken onoprechtheden nog sneller op dan andere mensen, dus gebruik niet alleen woorden, maar wacht ook op de aansporingen van de Geest. Het gezin kan de Geest op zich voelen neerdalen als het op de gebruikelijke plaats neerknielt en zijn hemelse Vader aanroept. Kinderen zullen op dit tijdstip

aangeboden raad aannemen die zij bij andere gelegenheid versmaden. Dit is voor ouders het moment bij uitstek om tot hun kinderen te getuigen, niet alleen maar „over alle ontvangen zegeningen” maar over één bepaald beginsel of één zegening.

Kort nadat zij het bericht van het overlijden van president Joseph Fielding Smith hadden ontvangen, knielde een gezin neer in gebed. De vader sprak zijn dankbaarheid uit voor het feit dat hij tijdens de bediening van die grote profeet had geleefd. Daarna dankte hij de Here voor alle profeten die hebben geleefd, en in het bijzonder voor president Harold B. Lee. Hij bad dat zijn kinderen bekend zouden worden met de nieuwe profeet en zijn leringen zouden bestuderen. „Zegen deze lieve kinderen, Vader,” bad hij, „opdat zij diegenen zullen volgen die de profeet volgen en nooit iets zullen doen dat president Lee niet zou doen.”

Als u wilt dat de kinderen geheel en al met hun aandacht bij het gezinsgebed zijn, probeert u ze dan in het gebed met name te noemen. Moeder kan haar dank uitspreken voor het feit dat Ineke die dag zo behulpzaam is geweest en dat zij thuis steeds handiger wordt. U kunt de problemen noemen waarmee een bepaald kind te kampen heeft, maar doe dit altijd op een positieve manier: „Vader, wij weten dat Peter echt zijn best doet zich te beheersen. We zijn dankbaar dat hij zo goed vooruit gaat en dankbaar voor Uw hulp en steun voor hem. Blijft U hem alstublieft zegenen, en zegen ons, zodat wij hem niet boos zullen

maken, maar hem in plaats daarvan onze liefde en bereidheid tot helpen duidelijk kunnen maken.

Ouders kunnen in hun gebed hun oprechte wensen voor hun kinderen uitspreken. U kunt de Here vragen of de Geest de kinderen mag aansporen tot het verlangen de Schriften te bestuderen, zich voor te bereiden op een zending en het tempelhuwelijk en tot de kracht om de verleidingen die hun pad kruisen te weerstaan.

Er is heel wat zelfonderzoek en stil gebed voor nodig om te weten wat ieder kind in het gezin nodig heeft. Als een moeder zich op deze manier heeft voorbereid, zal zij het geduld kunnen opbrengen om in een moeilijke periode begrip aan de dag te leggen. Zij kan haar kind helpen inzicht krijgen in het doel van dit leven als zij het kind meeneemt naar een stil hoekje, waar zij samen kunnen bidden om kracht naar kruis. Zij kan blijk geven van haar liefde voor dit kind als zij door de geest van haar gebed de gevoelens kan laten blijken die zo moeilijk onder woorden te brengen zijn.

De gemakkelijkste manier om een gebed te beginnen is met een uiting van dankbaarheid: „Vader, ik ben dankbaar voor deze lieve dochter die U aan mij hebt toevertrouwd. Helpt U mij alstublieft haar begrijpen en haar hier doorheen te laten komen. Ik weet dat ik het vaak druk heb, maar laat mij meer bereid zijn naar haar te luisteren, naar haar te luisteren zonder tegen haar te preken of over haar te oordelen. Help mij blijkgeven van de grote liefde die ik voor haar voel, zo-

dat het iets betekent en help mij begrijpen wat zij nodig heeft. En zegent U haar, alstublieft, Vader, met wijsheid die haar leeftijd te boven gaat, zodat zij vergevingsgezind tegenover mijn fouten zal staan en de liefde zal aanvaarden die ik haar bied. Doet U haar inzien dat ik in dit leven evengoed een kind ben als zij, en dat wij elkaar door de moeilijkheden waarmee we worden geconfronteerd, heen kunnen helpen."

Ouders moeten ook in stilte zelf bidden. Maar ze moeten dat nu ook weer niet zo heimelijk doen dat de kinderen denken dat hun ouders niet hoeven bidden. Een kind zal misschien zijn vader of moeder af en toe geknield aantreffen als het 'n antwoord op een moeilijke vraag zoekt. Als een kind dan iets vraagt, is het antwoord eenvoudig: „Ik had hulp nodig bij het voorbereiden van mijn les, en ik heb onze hemelse Vader gevraagd mij te helpen."

En ouders moeten niet al te snel zijn met de oplossing van de problemen die hun worden voorgelegd. Zeg gerust tegen een kind: „Ik weet echt niet welke raad ik je moet geven. Geef me asjeblijft even de tijd om er over te denken." Een kritische opmerking die tieners vaak maken over volwassenen is dat zij altijd denken overal antwoord op te weten, en er eigenlijk helemaal geen hebben. Ouders geven tieners die indruk als ze altijd meteen klaar staan met adviezen en gemeenplaatsen, zonder het probleem te begrijpen. Jonge mensen moeten weten dat ook volwassenen geen kant uit

kunnen zonder de leiding van de Geest.

Niemand heeft een zwaardere verantwoordelijkheid gekregen dan ouders die waardige kinderen moeten grootbrengen. Zoals blijkt uit de probleemgezinnen overal om ons heen, kunnen de ouders het niet alleen aan. De leden van een gezin kunnen geen hechtere eenheid vormen of meer afgestemd zijn op de Geest dan wanneer zij in nederig gebed neergeknield zijn. Ouders kunnen dit bijzondere, heilige tijdstip gebruiken om hun getuigenis te geven, te spreken over hun liefde, en ze te onderwijzen — met hun gebed.

Zuster Sorensen, moeder van zeven kinderen, is ZHV-presidente van de ring Humboldt in de Amerikaanse staat Nevada. ✕

De beste prediking is gebed.
Volgen wij Christus' vermaning om tot de Vader te bidden en onze kinderen de waarde van het gebed bij te brengen zodat zij steeds godsvruchtig zijn en eervied hebben voor Zijn werk? Zo zou het in ieder gezin moeten zijn.
Laten we niet alleen voor onszelf bidden maar ook voor anderen, onze huisgenoten, familie, vrienden, en voor degenen die ons minder liefdevol bejegenen.
Wij praten wel over dienstbetoon en denken dan te vaak aan stoffelijke hulp. In veel gevallen echter kan hulp worden verleend door goed te spreken van iemand. Als ons dat niet mogelijk is laten we dan liever onze mond houden.

De taken van huisonderwijzers

Het huisonderwijs is niet weg te denken uit het driedelige programma van de Here om Zijn volk te onderwijzen en aan te sporen het Evangelie na te leven. De eerste fase van het onderwijsprogramma van de Here bestaat daarin, dat Hij het Evangelie openbaart aan Zijn profeten. Mormon zegt dat God Zelf en door Hem gezonden engelen „Christus” woord (verkondigen) aan de uitverkoren vaten des Heren... opdat zij van Hem mogen getuigen.

„En zodoende,” vervolgt Mormon, „bereidt de Here God de weg, zodat het overige deel der mensen geloof in Christus moge hebben, opdat de Heilige Geest naar Zijn macht woonplaats in hun hart moge hebben...” (Moro. 7:31-32.)

Overeenkomstig deze werkwijze openbaarde de Here het Evangelie in de eerste bedeling aan Adam en in de laatste bedeling aan de profeet Joseph Smith.

Op vergelijkbare wijze openbaarde Hij het Evangelie aan de profeten

van alle andere bedelingen, tussen de dagen van Adam en de profeet Joseph.

Als tweede punt van Zijn onderwijsprogramma vraagt de Here van ouders dat zij hun kinderen het Evangelie onderwijzen. Tot Adam sprak Hij: „... Ik (geef) u een gebod om uw kinderen deze dingen vrijelijk te onderwijzen.” (Moz. 6:58.)

In elke daarop volgende bedeling heeft Hij dergelijke aanwijzingen gegeven. Vroeg in deze bedeling zei Hij:

„... voor zoverre er in Zion, of in één van de ringen van Zion, die georganiseerd zijn, ouders zijn, die kinderen hebben, en deze niet onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn, dan zij de zonde op het hoofd der ouders.

„Want dit zal een wet zijn voor

allen, die in Zion wonen, of in alle georganiseerde ringen daarvan.

„En zij moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen.” (L&V 68:25-26, 28.)

Later herinnerde Hij een aantal vooraanstaande broeders eraan dat zij onder veroordeling en in droefheid bleven leven, omdat zij hun kinderen niet hadden grootgebracht in „licht en waarheid”, zoals Hij hun geboden had. (Zie L&V 93:39-50.)

De verantwoordelijkheid voor de derde fase van zijn onderwijsprogramma heeft de Here Zijn Kerk opgelegd. Om zich van deze taak te kwijten heeft de Kerk vele instituten, organisaties en activiteiten ingesteld en houdt die gaande. Daaronder zijn de priesterschapsquorums en priesterschapsvergaderingen, avondmaalsvergaderingen, genealogie en tempelwerk, welzijnszorg, zendingswerk, kerkelijke onderwijsinstituten, de

„Niemand van hen die in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen het priesterschap dragen, heeft ooit of zal ooit van zichzelf kunnen zeggen dat hij ge-noeg heeft gedaan.”
–President Joseph F. Smith

kweekschool en de hulporganisaties met al hun activiteiten.

Om ouders aan te moedigen in hun gezin het Evangelie te onderwijzen heeft de Kerk een uitstekend lesboek samengesteld als leidraad voor de eens per week te houden gezinsavond.

Bij de bovengenoemde programma's en activiteiten werd het huisonderwijs niet genoemd. Waarom niet? Om ons ervan te doordringen dat het daarvan volkomen los staat.

Het huisonderwijs wordt niet beperkt tot een bepaald Evangeliebeginsel of een bepaalde kerkelijke activiteit. Op uitdrukkelijk goddelijk bevel steunt het huisonderwijs alle Evangelie-onderwijs, zowel thuis als in de Kerk.

Wat is huisonderwijs eigenlijk?

Als het huisonderwijs goed functioneert brengt het tot het huisgezin van elk lid van de Kerk twee priesterschapsdragers, die hiertoe een goddelijke opdracht hebben, die tot dit werk geroepen zijn door het bevoegd gezag—hun priesterschapsleider en de bisschop. Deze huisonderwijzers — priesterschapsdragers — zijn belast met de zware en heerlijke taak de Here Jezus Christus te vertegenwoordigen. Zij zorgen voor het welzijn van ieder lid, en sporen ieder lid aan zich in de Kerk en het gezin van zijn taak te kwijten.

Tot de specifieke taken van huisonderwijzers wordt het onderstaande gerekend:

Eerst en vooral zo leven dat zij te allen tijde het gezelschap van de

Heilige Geest genieten en in het vervullen van hun taak als huisonderwijzer onder Zijn bezieling kunnen werken.

Ten tweede, ieder lid aanmoedigen en inspireren zijn of haar steentje bij te dragen om het gezin waarlijk mormoons-christelijk te laten voortleven.

Dit betekent onder andere dat ouders in de tempel verzegeld moeten zijn; dat buiten dit verbond geboren kinderen aan de ouders moeten worden verzegeld; dat toekomstige huwelijken in de tempel moeten worden voltrokken; dat er voortdurend 's morgens en 's avonds gezinsgebed uitgesproken moet worden; dat ieder gezinslid dagelijks 's morgens en 's avonds voor zichzelf bidt; dat men de andere Evangelienormen en -gebruiken begrijpt en zich ernaar voegt; dat er regelmatig gezinsavond moet worden gehouden en dat men de aanbevolen lessen moet volgen; dat kinderen moeten worden gezegend en gedoopt overeenkomstig de openbaringen; dat men te rechter tijd ordeningen in het priesterschap moet verdienen en verkrijgen; dat priesterschapsdragers hun vergaderingen moeten bijwonen; dat men regelmatig naar de avondmaalsvergaderingen moet gaan en dat elk lid moet deelnemen in de organisaties en aan activiteiten door de Kerk ingesteld, tot zijn of haar lichamelijke en geestelijke ontwikkeling.

Huisonderwijzers nemen in de geest van de liefde bereidwillig en zonder dwang actie op de noden

en wensen van het gezin en elk van de gezinsleden; zo slaan zij ook acht op de raad van hun bisschop en priesterschapsleiders.

Huisonderwijzers hebben een goddelijke opdracht, want zij zijn door hun priesterschapsleider tot dit werk geroepen, nadat hij met de bisschop heeft overlegd en diens fiat heeft gekregen. Zij worden bij dit werk van richtlijnen voorzien door het huisonderwijsprogramma en door de Algemene Autoriteiten van de Kerk, op aanwijzen van het Eerste Presidentschap. Deze vorm van dienstbaarheid en de verantwoordelijkheid voor de uitvoering ervan is echter niet ontsproten aan het brein van een van deze dienstknechten des Heren. Het is ontsproten aan het brein van de Here zelf, en Hij heeft het geopenbaard. De taak zich met huisonderwijs bezig te houden is inherent aan de roeping van elke man tot het Melchizedekse Priesterschap en aan de roeping tot het ambt van leraar en priester in het Aäronische Priesterschap. Om zijn roeping te verheerlijken overeenkomstig de „eed en het verbond, die tot het priesterschap behoren” moet iedere priesterschapsdrager positief reageren als hij officieel wordt geroepen voor het huisonderwijs. De Here Zelf heeft dit gezegd met woorden uit L&V 20, waarin wordt behandeld: „De plicht van *ouderlingen, priesters, leraars . . . van de kerk van Christus* — Een apostel is een ouderling, en het is zijn taak . . . over de kerk te waken.” (L&V 20:38; 42.)

„De plicht van de priester is om . . . de huizen van alle leden te bezoeken, en hen te vermanen overluid en in het verborgen te bidden, en alle huiselijke plichten na te komen.

„In . . . deze plichten dient de priester de ouderling behulpzaam te zijn, indien de omstandigheden dit vereisen.” (:46-47, 52.)

Deze uitspraak — dat de priester de ouderling moet helpen bij het bezoeken van het huis van elk lid en hen aan te manen te bidden en alle huiselijke plichten na te komen — betekent dat deze zaken verbonden zijn aan de opdracht van de ouderling om „over de Kerk te waken.” Deze opdracht bevat ook de specifieke taken van de leraar: „De plicht van de leraar is om altijd over de [leden der] kerk te waken, en met hen te zijn en hen te sterken;

„En toe te zien, dat er geen onge-rechtigheid onder de [leden der] kerk is, noch ongenoegen met el-kander, noch liegen, lasteren of kwaadspreken;

„En toe te zien, dat de [leden der] kerk dikwijls te zamen komen, en ook, dat zij allen hun plicht doen.” (L&V 20:53-55.)

De Here moet de ouderlingen van de Kerk ten tijde van de eerste apostelen vergelijkbare taken hebben opgedragen, want Petrus schreef:

„De ouderlingen, die onder u zijn, vermaan ik die een mede-ouderling, en getuige des lijdens van Christus ben, en deelachtig der heerlijkheid, die geopenbaard zal worden:

„Weidt de kudde Gods, die onder u is, hebbende opzicht daarover, niet uit dwang, maar gewilliglijk; noch om vuil gewin, maar met een volwaardig gemoed;

„Noch als heerschappij voerende over het erfdeel des Heeren, maar

als voorbeelden der kudde gewor-den zijnde.

„En als de overste Herder ver-schenen zal zijn, zo zult gij de on-verwelkelijke kroon der heerlijkheid behalen.” (1 Pet. 5:1-4.)

Niet alleen is het huisonderwijs een goddelijke roeping, het is ook van algemene gelding voor de dragers van het Melchizedekse Prie-sterschap, en de priesters en le-raars.

Ik heb tevergeefs de Schriften doorzocht om een ontheffing te vinden voor 'n priesterschapsdra-ger, die op de gebruikelijke wijze voor de dienst geroepen is. Het Eerste Presidentschap zegt in zijn handboeken, dat elke goede ouderling, zeventiger of hogepriester kan geroepen worden als senior-collega in het huisonderwijs en dat de bisschop als junior-collega in het huisonderwijs een ander lid van de Melchizedekse priester-schap of een lid van de Aäronische priesterschap kan roepen.

In 1914, toen president Joseph F. Smith grote nadruk legde op het huisonderwijs, zei hij op de jaar-lijkse conferentie:

„Onze aandacht is onlangs geves-tigd op het feit dat mannen die al lang lid zijn van de Kerk — ja, som-migen van hen zijn zelfs in de Kerk geboren en getogen, en bekle-den 'n vooraanstaande positie in enkele quorums van de priester-schap — aan de bisschop van de wijk waar zij wonen, als hij hen roept de heiligen te bezoeken de beginselen van het Evangelie te onderwijzen en de taken als leraar te verrichten, doodleuk meedelen dat die roeping hun te minderwaar-dig is en weigeren als leraar op te treden.”

Broeder Charles W. Penrose is tweeëntachtig jaar oud. Ik ben bijna zesenzeventig, en ik geloof dat ik ouder ben dan verscheidene

van die goede mannen die boven de plichten van het lagere priester-schap zijn uitgegroeid, en ik wil hun en u vertellen dat we niet te oud zijn om als leraar op te treden als u ons hiervoor roept — nie-mand. Niemand van hen die in De Kerk van Jezus van de Heiligen der Laatste Dagen het priesterschap dragen heeft ooit of zal ooit van zichzelf kunnen zeggen dat hij ge-noeg heeft gedaan. Zo lang het leven duurt, en zolang wij de mo-gelijkheid hebben goed te doen, te zwoegen voor de opbouw van Zion en voor het welzijn van het mense-lijk geslacht, moeten wij ons be-reidwillig en opgewekt aan de plicht wijden die wij moeten ver-vullen, of die nu klein is of groot.” (Gospel Doctrine [Deseret Book Co., 1968], pag. 188.)

Ter illustratie hoe ernstig en letter-lijk de broeders deze taak in de eerste jaren van de Kerk hebben opgenomen, citeer ik nu ouderling William Cahoon, die op 16 oktober 1830 lid werd van de Kerk, zes en een halve maand na de openbaring ter instelling van het huisonder-wijs.

„Ik werd geroepen en geordend om als leraar de gezinnen van de heiligen te bezoeken. Het ging me allemaal heel goed af, tot ik merk-te dat ik ook een bezoek moest brengen aan de profeet. Omdat ik nog zo jong was, net zeventien, voelde ik me eigenlijk niet in staat om als leraar de profeet en zijn gezin te bezoeken. Ik kreeg de nei-ging mijn plicht te verzaken. [Ik kan wel met deze jongeman mee-voelen, want in mijn jonge jaren kreeg ik op een keer de opdracht als leraar het gezin van president Joseph F. Smith te bezoeken.] Tenslotte ging ik naar zijn huis en klopte aan de voordeur. Even later deed de profeet open. Ik stond te

beven op zijn stoep, en zei tegen hem:

„Broeder Joseph, ik ben gekomen om u als leraar een bezoek te brengen, als het u schikt.’

„Hij zei: ‚Broeder William, komt u toch binnen, ik ben blij dat u bent gekomen; gaat u daar maar zitten, dan zal ik even mijn vrouw en kinderen roepen.’

„Ze kwamen al gauw en gingen zitten. Toen zei hij: ‚Broeder William, we zijn te uwer beschikking’, en toen ging hij zitten. ‚Welnu, broeder William,’ zei hij, ‚Vraagt u maar wat u wilt.’

„Intussen was mijn vrees verdwenen en beefde ik niet meer, en ik zei: ‚Broeder Joseph, probeert u te leven volgens uw godsdienst?’

„Hij antwoordde: ‚Ja.’

„Toen zei ik: ‚Bidt u met uw gezin?’

„Hij zei: ‚Ja.’

„Onderwijst u uw gezin de beginselen van het Evangelie?’

„Hij antwoordde: ‚Ja, dat probeer ik.’

„Vraagt u een zegen over uw voedsel?’

„Hij antwoordde: ‚Ja.’

„Probeert u in vrede en harmonie met uw hele gezin te leven?’

„Hij zei dat dat zo was.

„Ik wendde me tot zuster Emma, zijn vrouw, en zei: ‚Zuster Emma, probeert u te leven volgens uw godsdienst? Leert u uw kinderen hun ouders gehoorzamen? Probeert u ze te leren bidden?’

„Op al deze vragen antwoordde zij: ‚Ja, dat probeer ik.’

„Toen wendde ik me tot broeder Joseph met de woorden: ‚Dat waren mijn vragen als leraar; als u nu nog iets voor mij hebt, zal ik dat graag vernemen.’

„Hij zei: ‚God zegene u, broeder William; en als u nederig en getrouw bent zult u de kracht hebben om alle problemen die u als leraar zult tegenkomen op te lossen.’

„Ik gaf hem en zijn gezin toen ten afscheid mijn zegen en vertrok.” (*Juvenile Instructor*, deel 27, pag. 491-492.)

De presidenten van de Kerk hebben het huisonderwijs altijd serieus opgevat.

President McKay heeft erover gezegd: „Het huisonderwijs is een van onze meest dringende en voldoende schenkende kansen om kinderen van onze Vader te koesteren en te bezielen, te adviseren en te leiden . . . (Het) is een goddelijke dienst, een goddelijke roe-

ping. Wij huisonderwijzers hebben de plicht de goddelijke geest in elk huisgezin en in elk hart binnen te voeren. Door onze liefde voor het werk en door ons best te doen zullen oneindige vrede, vreugde en voldoening de edele, toegewijde leraar van Gods kinderen ten deel vallen.

Ik geloof dat voor iedere drager van het priesterschap de tijd gekomen is de volle wapenrusting van Christus aan te trekken waar het het huisonderwijs betreft; stand te houden als een man Gods en zijn plicht te doen door het huis te bezoeken van ieder lid dat aan zijn zorgen is toevertrouwd, zo vaak als dat nodig is, en ieder lid aan te sporen en te inspireren zijn leven te leiden zoals de Here dat zou willen hebben.

Als wij deze dienst zo willen verrichten om van de Meester deze woorden te horen: „Wel, gij goede en getrouwe dienstknecht,” moeten wij dat doen niet alleen als plicht, maar in de ware geest van onze dierbare Heiland, uit toegewijde liefde en oprechte zorg voor elkanders eeuwig leven.

*

De vreemdelinge

DOOR JEANINE RUTISHAUSER

Ze was kort en dik en vrij lelijk, en omdat wij nog jong en onbezonnen waren, staken wij altijd de draak met ik spande natuurlijk de kroon. Ik had me tot in de kleinste bijzonderheden haar manier van lopen en praten eigen gemaakt, en ik beheerste al haar gelaatsuitdrukkingen en handgebaren. Bijna in de perfectie wist ik haar zware tongval na te bootsen, en de kenmerkende gewoonte die zij erop nahield om haar woorden in averechtse volgorde te gebruiken. Bijna, zei ik, want in het verbasteren van de Franse taalregels kende mevrouw Rivasi haars gelijke niet. Ook al was ze wel twintig jaar geleden uit Italië vertrokken, toch hadden haar volzinnen nog steeds die bepaalde zangerige cadans en stembuiging van haar moedertaal behouden.

Wij zagen haar alleen maar in de zomer, als wij onze jaarlijkse grote vakantie doorbrachten bij tante Angeline in een dorpje, dat de onwaarschijnlijke benaming La Batie-Rolland droeg. Dat dorpje was zo klein en onbeduidend, dat het niet eens door een boemelreintje werd aangedaan. Toch bezat het voor ons, kinderen, een geweldige aantrekkingskracht. Die zomers in La Batie waren dan ook altijd grandioos,

daar mijn tante ons vreselijk verweerde, en verder stonden wij er als „stads-mensen” steeds in het middelpunt van de belangstelling.

Bovendien was tante Angeline de dorpszonderlinge. In haar jonge jaren had zij de vermetelheid gehad om verre landen te bereizen, zoals India en China, hetgeen haar een stempel van eigenaardigheid en zeldzaam gewicht had opgedrukt. Ze had een klein en mooi huis, vol herinneringen aan haar vele reizen. Onze kinderverbeelding zag er steeds weer nieuwe avonturen en ontdekkingen in.

Tante Angeline's enige huisgenoten waren zeven hooghartige katten en een paar konijnen. De katten waren er om te liefkozen, de konijnen om op te eten.

De kleine mevrouw Rivasi woonde praktisch naast mijn tante, in een één-kamerwoningke aan de weg. Dat ene vertrek diende als keuken, zitkamer en slaapkamer. In de rechterhoek was een onderkomen voor de geit ingericht.

Die bewuste zomer waren we noodgedwongen, en niet uit eigen verkiezing, naar La Batie gegaan. In dat jaar had ik dat karakteristieke snobisme bereikt dat alleen een zestienjarige

kenmerkt. Ik verbeelde mij namelijk dat ik te geraffineerd voor het dorpsleven was geworden, en ik had me voorgenomen dat ik er nooit meer heen zou gaan om er mijn kostbare tijd te verknoeien. De oorlog en de zware bombardementen op Marseille hadden echter een drastische wijziging in al mijn plannen gebracht.

Onze eerste maand in La Batie verliep zonder opzienbarende gebeurtenissen, maar er kwam opeens leven in de brouwerij toen de geallieerden naar het zuiden trokken. De terugtrekkende Duitsers vernielden spoorlijnen en bruggen, en alle verbindingen met Marseille werden verbroken. Mijn vader kon niet langer contact met ons onderhouden om ons te voorzien van suiker, rijst, olie en zeep. Die artikelen vormden de enige handelswaren voor onze ruilhandel met de boeren. Tot dusverre hadden de boeren altijd graag zaken met ons gedaan, maar toen onze voorraden uitgeput raakten, was het ook met hun welwillendheid gedaan. Het hele dorp scheen opeens door een vreemde ziekte te zijn getroffen: de groei van de gewassen stond stil, de kippen raakten van de leg en de konijnen vermenigvuldigden zich niet meer. Niemand kon althans iets

eeftbaars leveren. De gezichten van de dorpelings werden even gesloten en ongestavrij als hun huizen.

Dit ging een paar weken zo door, tot wij op zekere dag hoorden dat Monsieur Martin de vorige middag erwten had geoogst. Wij begaven ons ijlings naar zijn boerderij, in de hoop er een paar pond van te kunnen kopen. Monsieur Martin had evenmin belangstelling voor geld als de overige boeren; hij was uitsluitend in ruilhandel geïnteresseerd. Wij moesten ook wel een slecht tijdstip hebben uitgekozen, want toen wij zijn boerderij bereikt hadden, bleek duidelijk dat hij hard naar zijn middagslaapje verlangde, en zij weigerde botweg ons erwten te verkopen.

Toen verzamelde mijn verlegen moeder al haar moed bijeen en vroeg hem toestemming naar de afge oogste akker te mogen gaan en er alles op te rapen wat we daar nog konden vinden.

Die dag moet wel de warmste van het hele jaar geweest zijn. Alleen roekeloze stadsmensen durven zich op dat uur buiten te wagen. De lucht hing zwaar om ons heen, en ik herinner mij te hebben opgemerkt dat er geen insecten te bespeuren waren. Door de hevige hitte was de bodem gearbarst en er hadden zich diepe voren gevormd. In die drukkende atmosfeer knielden wij neer en begonnen de verschrompelde erwten één voor één te verzamelen. Al gauw vertraagden onze bewegingen zich, totdat we zo moe waren, dat we gedwongen waren plat voorover op de grond te gaan liggen en zo van rij tot rij te kruipen.

Ik kan nauwelijks de diepe droefheid beschrijven, die zich van mij meester maakte, toen ik mijn kleine zusje en mijn moeder daar op de verzengde grond zag liggen. Tot op de dag van heden kan ik niet aan dat ogenblik terugdenken, zonder een steek van hulpeloosheid door mijn hart te voelen gaan. De ernstige trek op het gezicht van mijn zusje was onnatuurlijk voor zo'n jong ding, maar ik voelde aan dat zij wist dat wij dit wel moesten doen.

We spraken de hele tijd geen woord, we slaakten geen enkele zucht en we klaagden niet. Door een stilzwijgende

en alwetende onderlinge verstandhouding waren wij met elkaar verbonden. Voor het eerst besefte ik hoe mager en afgetrokken mijn moeder eruit zag, en mijn hart kromp ineen van smart toen ik er aan dacht dat zij bij het eten steeds had gedaan alsof ze geen honger had, om meer voor ons, kinderen, te kunnen overlaten. Het vervulde mij met diep berouw dat ik zo kortzichtig en zelfzuchtig was geweest.

Toen ik daar zo lag, met mijn kin in de aarde en ogen die pijn deden van de felle zonnegloed, en de zweetdruppels sporen trokken over mijn vuile gezicht, dacht ik aan Monsieur Martin, die ons aan deze ellende en vernedering had onderworpen, en voor het eerst van mijn leven verachtte ik iemand hartgrondig.

Eindelijk gingen wij hulswaarts, van top tot teen grijsbestoven, met ongeveer vijf pond erwten, moezaam vergaard en verdiend. Onderweg moesten wij voorbij de woning van mevrouw Rivasi, en ik weet nog dat mijn moeder zei dat ze hoopte dat mevrouw Rivasi juist haar middagdutje deed, want wij zagen er zo verschrikkelijk uit! Maar zij zag ons toch, holde naar de voordeur en riep uit: „Arme mensen! Wat is er gebeurd?“ Dat was het eerste sympathieke gebaar in een lange maand vol eenzaamheid, en de vriendelijke toon van haar stem moet wel een diep weggestopte gemoedsaan-doening te voorschijn hebben geroepen, want tot mijn verdriet barstte mijn moeder in tranen uit, waarop mevrouw Rivasi haar met zachte, doch vaste hand de eenkamerwoning binnenleidde.

Met voor zo'n mollig mensje verbaazingwekkend vlugge bewegingen zette zij ons iets te eten voor. Geitekaas, versgebakken brood en water uit de put, en ik weet zeker dat ik nooit meer zo lekker zal eten. Mama hilde, en mevrouw Rivasi ook, toen ze onze rampspoed vernam. Toen gaf die gulle vrouw ons al wat ze bezat. Ik weet nog hoe ongelovig ze keek toen wij aanboden de levensmiddelen te betalen, en wij moesten haar gaven wel aannemen om haar niet te beledigen. Ik zou niet kunnen zeggen hoe lang

wij daar gebleven zijn. Al wat ik weet is dat ik geen zin had om te vertrekken of me zelfs maar te verroeren. Het vertrek om ons heen getuigde van netheid en zindelijkheid. Ik was er wél vlug bij geweest om te zien waarin zij tekort schoot, maar waarom had ik nooit opgemerkt hoe goed haar huis was onderhouden en hoe innemend haar persoonlijkheid was?

Mevrouw Rivasi en mama zaten nu aan het enige venster in de kamer op zachte toon te praten. Mijn kleine zusje was van tafel opgestaan om de geit van dichtbij te bekijken. Ik was dankbaar alleen met mijn gedachten te kunnen zijn. Er was veel om over na te denken, er waren veel vooroordelen die uit de weg geruimd moesten worden. In een paar uur — of was het een mensenleeftijd? — had ik zoveel geleerd.

Ik was volwassen geworden met het pijnlijke besef dat iemand eigen landgenoten niet per sé allemaal edelmoe-dige en brave mensen hoefden te zijn, en dat de deugd een eigenschap is die niet alleen was voorbehouden aan mensen van een bepaald maatschappelijk niveau of van een bepaalde nationaliteit. Ik werd er met mijn neus op gedrukt dat gebrek aan opvoeding of ontwikkeling nog niet noodzakelijk hoeft te betekenen dat het iemand aan begrip of innerlijke rijkdom ontbreekt. Ik was tot een zekere mate van levensaanvaarding gekomen en had intussen een paar jeugdromen moeten prijsgeven. Toch was de pijn nu draaglijker geworden.

De koele frisheid van die kamer, de prikkelende geur van die bruine appels die op de tafel lagen, en het zachte gompel van die vrouwenstemmen, dit alles droeg ertoe bij dat ik me behaaglijk begon te voelen. Zelfs het bedeesde gemekker van de geit had een prettige klank.

Zachtjes en langzaam daalde de duisternis neer in het vertrek. Achter het open venster verloor de hemel zijn kleur, en ik wist dat ik dat ogenblik zo lang mogelijk moest vasthouden, dat ik me moest vastklampen aan de betovering die uitging van de laatste zomer van mijn jeugd.

Toen ik in Duitsland woonde, merkte ik dat ik niet zo sterk stond in het Evangelie. Ik was grootgebracht in een gezin waarvan niet iedereen lid was van de Kerk en ik was buiten de Kerk getrouwd. Tenslotte, gedurende de Tweede Wereldoorlog, besloot ik vast te stellen of ik een getuigenis had. Ik begon de Schriften te lezen en in antwoord op mijn bidden en vasten kreeg ik een brandend verlangen om echt bij de Kerk te behoren.

Maar ik had nog geen zekerheid over de tienden. Ik had sinds ik getrouwd was geen eigen inkomen en had er vrede mee dat ik alleen mijn vastengaven afstond. Mijn echtgenoot diende onder het regime van Hitler, en ik ontving geld van de regering. Weer stormde de vraag omtrent die tienden op me af. Meer dan drie weken lang leefde ik in verwarring. Ik wendde me tot niemand om hulp. In plaats daarvan keek ik na wat de Schriften ervan zeiden.

„Brenge al de tienden in het schathuis, opdat er spijs zij in Mijn huis; en beproeft Mij nu daarin, zegt de Heere der heirscharen, of ik u dan niet opendoen zal de vensteren des Hemels, en u zegen afgieten, zodat er geen schuren genoeg wezen zullen.” (Mal. 3:10.)

Ik bad over dit alles, omdat ik wilde weten hoe ik de belofte van de Here moest opvatten. Ik kreeg antwoord op wonderschone wijze.

Op een morgen werd ik bij zonsopkomst wakker, en viel meteen weer in slaap. Ik droomde dat de gemeentepresident alle mormonen in de stad had gewaarschuwd met de mededeling dat we naar het beloofde land gingen. Hij zei ons bij het kerkgebouw bijeen te komen. Ik vond dat ik waardig was om mee te gaan en pakte alle noodzakelijke dingen in en maakte ook mijn kinderen klaar voor de reis. In mijn droom waren er behalve veel actieve leden ook veel niet-actieve leden, die als bewijs van hun lidmaatschap hun doopcertificaat in de hand hielden. De gemeentepresident liet niet lang op zich wachten en hij had een groot boek bij zich waarop stond

„Het Boek des Levens”. In dit boek stonden diegenen die de tocht naar Zion waardig waren. Het waren slechts enkele namen en zij die waren opgenoemd kwamen in een andere ruimte bijeen. Toen hij het boek sloot mopperde de rest van ons ontvreeden. Wij vroegen ons af wat wij gedaan hadden om zo'n lot te moeten ondergaan. Ik was verbaasd en verdrietig. Toen dacht ik terug aan alle geboden die ik overtreden had.

Ik besloot mijn twee kinderen mee te nemen en de president te gaan vragen of ik niet altijd een trouw lid was geweest. Hij antwoordde dat ik altijd meer dan mijn steentje had bijgedragen om anderen te helpen. „Misschien heb ik alleen maar uw naam over het hoofd gezien.” Drie keer keek hij de lijst namen door. Die van mij stond er niet bij. Toen keek hij mij aan en vroeg: „Zuster Stoecker, hebt u uw tienden betaald?”

Op dat ogenblik werd ik wakker. Verdoofd door deze ervaring voelde ik het in mijn borst branden. Ik knielde neer en dankte de Here voor het antwoord op mijn gebed. Vanaf dat moment was ik vastbesloten mijn „tienden in het schathuis des Heeren” te brengen.

Al gauw begon ik te merken dat de belofte die de Here had uitgesproken in vervulling ging: *„En beproeft Mij nu daarin, . . . of ik u dan niet opendoen zal de vensteren des hemels, en u zegen afgieten, zodat er geen schuren genoeg wezen zullen.”* In die tijd haalde ik de meeste levensmiddelen steeds bij mijn schoonmoeder, die er een groot bedrag voor vroeg. Het was oorlog en voedsel was duur. Toen ik de gemeentepresident mijn tienden had betaald, ging ik met een van geluk stralend gezicht bij mijn schoonmoeder op bezoek. Tot mijn verbazing pakte zij mijn mand twee keer zo vol als gewoonlijk en zei mij dat ik haar nooit meer hoefde betalen voor het voedsel.

Dit prachtige wat ik meegemaakt had, was een keerpunt in mijn leven.

Zuster, hebt u uw tienden betaald?

Door ELIZABETH STOECKER
uit Arlington (New Jersey)

*

Het nieuwe administratie- kantoor van de Kerk

Nog zo'n jaar geleden waren de verschillende afdelingen van de Kerk ondergebracht in diverse kantoorgebouwen die door heel Salt Lake City verspreid lagen. Enkele bevonden zich zelfs in de Brigham Young universiteit in Provo, ongeveer 65 km. naar het zuiden. Veel mensen die het hoofdkantoor van de Kerk bezochten, moesten vrij grote afstanden afleggen om hun zaken te kunnen afhandelen. Nu is het nieuwe administratiekantoor van de Kerk klaar en in februari 1973 werden zesendertig verschillende afdelingen uit zestien gebouwen overgehuisd en gehuisvest onder één dak. Voor dat karwei waren zes verhuisondernemingen ingeschakeld.

Door de afdelingen in één gebouw onder te brengen kwam er 'n eind aan de overbevolking die in andere kantoren was ontstaan. Zo zijn de omstandigheden waaronder de Algemene Autoriteiten werken aanmerkelijk veraangenaamd nu de afdelingen geschiedkunde en zending en verschillende afdelingen van het

kantoor van de Presiderende Bisschop uit het oude administratiegebouw aan 47 East South Temple Street naar het nieuwe kantoorgebouw zijn verhuisd. De Algemene Autoriteiten blijven kantoor houden in het oude administratiegebouw.

De kosten per vierkante meter kwamen lager uit dan die van het Kennecott gebouw dat zes jaar eerder vlakbij werd opgetrokken. Als we daarbij de inflatie en de kostenstijgingen in aanmerking nemen dan waren de bouwkosten dus verbazingwekkend laag.

Een nog grotere besparing wordt gerealiseerd door het gebruik van controle-apparatuur die het elektriciteitsgebruik door het gehele gebouw registreert. Als het elektriciteitsverbruik te groot wordt kan een operator minder belangrijke stroomverbruikende installaties afsluiten, wat een besparing van duizenden gulden per maand oplevert.

Ook vormt het feit dat de ramen diep in de muur liggen niet alleen een architectonische bezienswaardigheid, maar het vermindert de zonneshijn op ruiten en daardoor worden kosten bespaard op benodigde koel-apparatuur.

Wanneer het gebouw volledig bezet is, zullen er meer dan 2.000 werknemers werken. Op dit moment wordt het gebouw voor ongeveer 85 procent benut; de resterende 15 procent zal voor toekomstige uitbreidingen gebruikt worden.

Onder het gebouw is een parkeergarage van drie ondergrondse verdiepingen voor 1250 auto's. Op de begane grond is tegenover de ingang een kantine waar 700 mensen een plaats kunnen vinden. Dit ten gerieve van de werknemers, de beheerders van bibliotheken voor geschiedkundige, genealogie en naslagwerken, en voor de zendingen van het nabijgelegen zendingskantoor. Op de begane grond komen vijftien liften uit voor personenvervoer, drie voor de parkeergarage, zes voor de eerste tot veertiende verdieping, en zes die met een snelheid van 300 meter per minuut naar de veertiende verdieping gaan en dan de hoger gelegen verdiepingen van het gebouw bedienen.

Deze zomer zijn tuinarchitecten begonnen met de aanleg van een tuin op het plein tussen het nieuwe gebouw en het Kerkelijk Administratiegebouw. Van deze open ruimte zal men een prachtig uitzicht hebben op de oostelijke zijde van de tempel in Salt Lake City. Zo vormt dit grote heilig Huis het middelpunt van het gebouwencomplex van de Kerk in Salt Lake City.

Deze centraal gelegen tuin zal worden aangelegd rond een prachtige fontein met een vijver waarin de in graniet uitgehouwen reliëfs van het oostelijk en westelijk halfrond, die op de zuidelijke gevel van het gebouw zijn aangebracht zullen weerspiegelen. Deze landkaarten symboliseren de wereldomvattende aard van de Kerk en de verplichting van de heiligen der laatste dagen de Evangelieboodschap aan alle naties van de aarde te verkondigen.

DE KERKELIJKE KANTOREN DOOR DE JAREN HEEN

Het eerste kantoorgebouw van de Kerk in Salt Lake City werd gebouwd door Daniel H. Wells in 1848. Het gebouw mat 5,50 m. bij 3,70 m. en had een schuin dak dat met planken en sintels was bedekt.

Het „White House” of „Mansion House” werd gebouwd tussen 1848 en 1850. Het was tevens het huis van Brigham Young.

Het „Presidents Office” werd in 1852 gebouwd door Truman O. Angell, architect van de Kerk. Dit kantoor, gelegen tussen het bijenkorf- en het leeuwenhuis aan South Temple Street, heeft het Eerste Presidentschap ten dienste gestaan tijdens de leiding van de presidenten Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff, Lorenzo Snow en Joseph F. Smith. In deze periode, van 1852 tot 1917, groeide het ledental van de Kerk van 70.000 tot 488.046.

Het Kerkelijk Administratiegebouw dat is gebouwd in 1917 meet 42,5 m. bij 23 m. In het begin huisden hierin niet alleen de Algemene Autoriteiten der Kerk, maar ook de Genealogische Vereniging en enkele hulporganisaties. De andere hulporganisaties waren ondergebracht in het gebouw voor de Presiderende Bisschop, dat, tot de zomer van 1962 toen het afgebroken werd, stond op de plaats waar nu het nieuwe centrale kantoorgebouw van de Kerk staat.

Toen het ledental van de Kerk groeide, en dienovereenkomstig de administratie, verhuisden de afdelingen die oorspronkelijk in het oude administratiegebouw waren gehuisvest, naar andere kantoorgebouwen. Nu zijn ze opnieuw samengebracht in het gereedgemaakte nieuwe centrale kantoorgebouw van de Kerk.

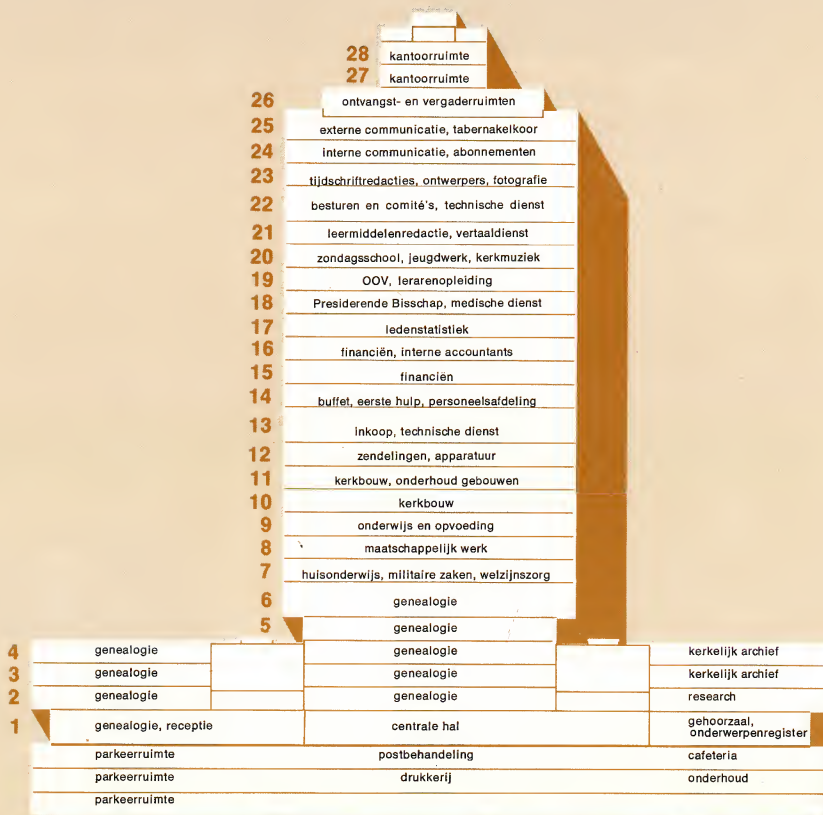
Het „Witte Huis“ of „Mansion House“

Het kantoor van de president

Het kerkelijk administratiekantoor

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · OKTOBER 1973

Mijn vader en moeder trouwden in Canada, vóór de tempel in Alberta werd gebouwd. Zij zijn toen dus niet in de tempel getrouwd. Ik werd ongeveer negen jaar voor de tempel klaar was en werd ingewijd, geboren, en ik koesterde het grote verlangen als kind naar het huis des Heren te gaan om aan mijn ouders verzegeld te worden. Ik begreep heel goed dat ik zonder de zegening van de verzegeling in de tempel, in het leven na de dood niet bij ons gezin zou vertoeven.

Toen mijn ouders zich voornamen om mijn broer en mij mee te nemen naar de tempel, direct nadat die was ingewijd, was ik enorm opgewonden. Maar de dag voordat we zouden gaan werd ik ziek, en mijn moeder vond dat het voor ons gezin mis-

schien beter was te wachten tot ik beter was. Ik weet nog goed hoe ik gehuild heb toen ik haar probeerde over te halen toch alstjeblijft maar te gaan. Tenslotte stemde zij daarin toe, en we gingen naar de tempel.

Ik weet nog goed hoe duizelig ik was, maar toch wachtte ik met mijn broer en nog een heleboel andere kinderen in de kinderkamer. Eindelijk kwamen de tempelwerkers en brachten mijn broer en mij naar de verzegelkamer. Daar knielden we samen neer rond het altaar, en mijn broer en ik hielden de handen van mijn ouders vast. Er kwam een warm, vredig gevoel in mijn hart toen iemand die daarvoor de bevoegdheid had, mij voor dit leven en alle eeuwigheid aan mijn vader en moeder verzegelde. Dit was een van de

Van vriend tot vriend

Door VICTOR L. BROWN
presiderende bisschop van de Kerk

mooiste ogenblikken in mijn leven, want ik wist dat ik eeuwig bij ons gezin zou horen, als ik me aan alle geboden van onze hemelse Vader zou houden.

De morgen na deze prachtige belevenis in de tempel was ik weer ziek. De dokter stelde vast dat ik rode hond had. We maakten ons erg bezorgd over al die kinderen waarmee ik de avond daarvoor samen in de tempel was geweest, maar niemand was met rode hond besmet. Ik weet zeker dat door de zegeningen van onze hemelse Vader deze belevenis, waarnaar ik zo verlangd had, niet werd uitgesteld, en dat daarom niemand anders met mijn ziekte werd besmet.

Als kinderen vandaag de dag luisteren naar wat hun ouders en de leraren en leraressen van zondagschool en jeugdwerk hun leren, kunnen zij hun relatie met onze hemelse Vader en met hun aardse vader en moeder net zo goed begrijpen als ik. De grootste zegen die de Here

Zijn kinderen ooit heeft gegeven is de mogelijkheid te blijven voortleven als een eeuwig gezin.

Kinderen die aan hun ouders zijn verzegeld zullen tot in eeuwigheid bij hun gezin blijven horen, mits ieder gezinslid de geboden van onze Vader in de hemelen gehoorzaamt en rechtvaardig leeft.

Kinderen die in een gezin leven waarvan de ouders niet naar de tempel zijn geweest kunnen hun ouders echter wel aansporen om hen mee te nemen om als gezin verzegeld te worden.

Als wij als kind al de dingen leren die onze Heiland onderwijst, bereiden wij onszelf voor om op een goede dag naar het huis des Heren te gaan. Het plan van onze hemelse Vader is erop gericht dat wij allemaal tot een eeuwig gezin behoren. Wij zijn allemaal kinderen van God. Hij houdt van ons en Hij wil dat wij eens zullen terugkeren om voor eeuwig bij Hem en in ons gezin te vertoeven.

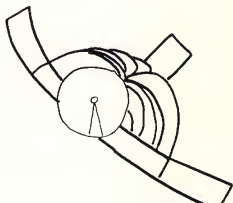
*

Aankleedpopje

Door JUDY CAPENER

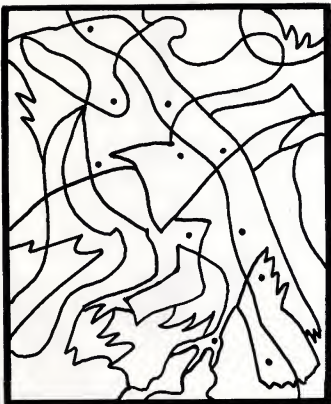

Inkleur puzzel

Door CAROL CONNER

Maak alle hokjes waarin een puntje staat met potlood zwart. Wat zie je dan?

Puntenpuzzel

Door CAROL CONNER

Samuel

Tekeningen van JERRY HARSTON

Hanna verlangde al heel lang naar een baby. Op zekere dag was zij in de tempel en bad: „O, Here, als U mij een zoon geeft, dan zal ik hem de Here geven al de dagen zijns levens.”

De Here verhoorde Hanna's gebed en zij kreeg een zoon. Zij noemde de kleine Samuël.

Toen de kleine jongen groot genoeg was om in de tempel mee te helpen, namen zijn ouders, Hanna en Elkana, hem mee om in de tempel zijn intrek te nemen bij Eli, de priester.

De vader en moeder van Samuël bezochten hem in de tempel en ieder jaar bracht zijn moeder een zelfgemaakte kleine mantel voor hem mee. Op een nacht lag Samuël te slapen toen hij iemand zijn naam hoorde roepen. De jongen wreef zijn oogjes uit, liep naar de kamer van Eli en zei: „Wat is er? Ik hoorde U roepen.”

„Ik riep helemaal niet, ga maar weer gauw naar bed,” antwoordde Eli. Samuël liep terug naar zijn kamer en ging weer in bed liggen, maar toen hoorde hij dezelfde stem opnieuw roepen: „Samuël!”

De slaperige jongen haastte zich opnieuw naar Eli. „Wat is er? Ik hoorde U roepen.” zei Samuël.

Maar Eli's antwoord luidde weer: „Ik heb je niet geroepen, mijn zoon; ga maar weer slapen.”

Toen Samuël weer naar zijn kamer was gegaan hoorde hij voor de derde maal de stem roepen: „Samuël!”

Samuël stond op en ging weer naar Eli. „Wat is er?” zei hij, „want ik hoorde dat U mij riep.”

Toen begreep Eli dat de Here de jongen had geroepen. Daarom zei de priester hem dat hij weer naar zijn bed moest gaan, en wanneer de stem hem weer zou roepen hij moest

zeggen: „Spreek, want Uw knecht hoort.”

Samuël ging dus weer terug naar zijn kamer. Niet lang daarna riep dezelfde stem weer: „Samuël! Samuël!”

En de jongen antwoordde: „Spreek, want Uw knecht hoort.”

De Here sprak die nacht met Samuël en vertelde hem heel veel dingen die er in de toekomst stonden te gebeuren.

De volgende morgen stond Samuël vroeg op en opende de tempeldeu-

ren. Toen riep Eli Samuël bij zich en vroeg de jongen wat de Here hem had gezegd. En Samuël vertelde Eli alles wat de Here hem die nacht had bekendgemaakt.

Eli boog zijn hoofd en zei: „Laat de Here doen wat goed is in Zijn ogen.” Samuël groeide op, en de Here was met hem en sprak vaak tot hem.

En iedereen wist dat Samuël een profeet van de Here was, en de mensen mochten hem erg graag.

I Samuël hoofdstuk 1, 2 en 3. *

Die glim

Jantje stond op en zei: „We hebben besloten dat Jørgen niet langer mag meespelen.”

„Waarom niet?” vroeg David.

„Kom nou, dat weet je best!” antwoordde Jantje.

„Nee, dat weet ik niet. Omdat Jørgen een beetje anders is hoeven we toch niet meteen te zeggen dat hij niet meer mag meespelen.” verdedigde David.

„Een beetje anders? Jørgen is gewoon stom!”

„Hij is niet stom, hij kan ons alleen maar niet begrijpen.” legde David uit.

„Voor mij is niet-begrijpen anders hetzelfde als stom,” viel een van de andere jongens in.

De elf jaar oude David keek zijn neef aan met een gezicht van „ik kan 't ook niet helpen.” Jørgen keek naar hem met een brede glimlach op zijn onschuldig gezicht. David had wel door de grond willen zakken om die glimlach nooit meer te hoeven zien. Maar dat kon nu eenmaal niet.

De ouders van Jørgen waren gestorven en Jørgen was helemaal uit Denemarken gekomen en bij David komen wonen. David keek weer naar Jantje en zijn andere vriendjes die in een kring om hem heen stonden en hem woedend aankeken.

„Goed, ik zal Jørgen wel thuis brengen,” verzuchtte hij.

David was boos op zichzelf omdat hij niet goed wist wat hij doen moest en daarom was hij ook boos op Jørgen. Hij pakte zijn neef bij de arm en maakte aanstalten naar huis te lopen.

„Nee David,” zei Jørgen die bleef stilstaan. „Bal.”

„Jørgen, je begrijpt er niets van,” zei David en voelde zich nogal opgelaten. „De jongens willen niet meer dat jij met ze meespeelt.”

Jørgens glimlach verflauwde en op zijn voorhoofd verscheen een diepe denkrimpel. Plotseling glimlachte hij weer, „Ja, David.”

„Jørgen, ze willen niet ...” begon David uit te leggen, maar toen be-

lach van Jørgen

dacht hij dat Jørgen er toch niets van kon verstaan. „Nou, ja, wat doet het er ook toe. Kom mee!”

David liep nu wat sneller en dacht erover na wat erwas gebeurd. *Waarom is Jørgen dan ook bij ons komen wonen? Waarom heb ik niet zoals iedereen een doodgewone neef die Nederlands spreekt!*

Ze waren al gauw thuis. Jørgen ging in de huiskamer spelen en David liep door naar zijn eigen kamertje, waar hij op bed ging liggen nadenken.

„Ben je ziek?” vroeg zijn moeder hem toen zij Davids kamertje binnenkwam om kleren op te bergen.

„Nee, ik denk ergens over na,” antwoordde David haar.

„Je maakt je ergens zorgen over, kan ik je misschien ergens mee helpen?” vroeg zijn moeder en ging op het bed zitten.

David staaarde naar het plafond. „Ik weet het niet . . . Zeg Mam, waarom is Jørgen nou zo?”

Zijn moeder keek hem verbaasd aan. „Wat bedoel je?”

„Ach, dat weet U best. Hij is . . . nou ja, hij is anders,” antwoordde David.

„Wat bedoel je met anders? Hij is even groot als jij. Hij draagt zelfs jouw kleren. Jørgen houdt ook van chocolade en van pannenkoeken. En hij is blij of verdrietig over dezelfde dingen als jij.”

„Maar Mams, hij is . . .” David ging niet verder omdat hij niet precies wist hoe hij moest zeggen wat hij bedoelde.

„Is er vandaag soms iets gebeurd?” vroeg moeder.

„Ja, de jongens willen niet langer dat Jørgen meespeelt. Ze zeggen dat hij er te stom voor is.”

„Jørgen is helemaal niet dom. Hij spreekt alleen maar een andere taal dan wij, maar hij leert erg vlug. Er zijn andere dingen die Jørgen tot een fijne jongen stempelen en om dat in te zien, hoef je beslist niet dezelfde taal te spreken.”

David scheen het niet te begrijpen. „Maar mijn vriendjes willen niet meer met Jørgen spelen, en dat kan ik ze

moelijk kwalijk nemen. Hij snapt er niets van als wij proberen hem iets uit te leggen. Wat moet ik dan doen?"

„Dat kan ik je niet vertellen,” zei zijn moeder, „dat moet je helemaal voor jezelf uitmaken.”

Moeder stond op en glimlachte. „Toch zijn er twee dingen waaraan je moet denken. In de eerste plaats

houdt Jørgen ontzettend veel van jou. In de tweede plaats kan het dan wel zijn dat Jørgen je nu nog niet goed kan verstaan, hij is net als jij en je vriendjes een kind van God, en onze hemelse Vader houdt evenveel van hem als van jullie."

Plotseling kwam Jørgen de kamer binnenstuiven. „Kom David!” riep hij buiten adem.

Moeder gaf David 'n knipoogje en ging de kamer uit.

„Kom David,” drong Jørgen aan.

„Ja, ja, ik kom al,” zei David met tegenzin.

Jørgen pakte David bij de arm en trok hem naar de bank. Daar deed hij een boek open en las. „Vaai,” zei hij zorgvuldig, terwijl hij blij glimlachte op de manier die David zo goed had leren kennen.

„Vaai?” vroeg David.

„Vaai!” zei Jørgen en zijn glimlach werd al breder.

David keek in het boek. „Wij, dat woord spreek je uit als *wij*.”

Even keek Jørgen teleurgesteld, maar toen glimlachte hij weer.

„Vij,” zei hij.

David schudde zijn hoofd. „Nee, *wij*,” zei hij en liep van zijn neef weg, terug naar zijn kamertje.

Waarom? Waarom? Waarom? dacht hij steeds maar weer terwijl hij zich op zijn bed liet neervallen. *Als Jørgen mij maar kon verstaan, dan zouden wij samen zo veel plezier kunnen maken!*

Kort nadat David op zijn bed was gaan liggen werd er zachtjes aan de

deur geklopt. De deur werd langzaam geopend en Jørgen keek met zijn blauwe ogen heel voorzichtig om het hoekje.

„David?” vroeg hij zacht.

David antwoordde niet. Hij keek zelfs niet toen Jørgen op het bed toeliep en erop ging zitten. Jørgen sprak langzaam, maar het had geen zin. David kon hem niet verstaan. De woorden hadden totaal geen betekenis voor hem.

David keek Jørgen nu aan. *Hij verstaat niet wat ik zeg, maar ik versta hem evenmin!* David begon nu voor het eerst na te denken over wat Jørgen wel van hem moest denken. *Misschien denkt Jørgen wel dat ik dom ben omdat ik hem niet versta.*

David keek Jørgen weer aan. Zijn neef praatte alsof hij vertwijfeld iets probeerde uit te leggen. Ineens wist David precies wat Jørgen hem probeerde te vertellen! Hij wilde vrienden zijn. Hij zei David dat hij hem erg graag mocht. David hoefde geen Deens te kunnen verstaan om dit te begrijpen. Hij las het van Jørgens gezicht af.

Jørgen was nu uitgesproken en

wachtte tot David iets zou terugzeggen. David voelde zich beschaamd. Toen glimlachte hij en Jørgen glimlachte terug. De jongens verstonden elkaar zonder één woord te zeggen!

„Het eten staat klaar,” riep moeder.

David wenkte Jørgen en de jongens haastten zich naar de huiskamer.

Toen David zijn moeder zag in de hal, hield hij even stil. „Mam, ik had het bij het verkeerde eind. Het is niet zo dat Jørgen mij niet verstaat, het is net andersom. Jørgen mag dan geen Nederlands verstaan, hij begrijpt heel goed wat vriendschap is. En ik leer nog van hem. Jørgen is echt een hele fijne vriend.”

Moeder glimlachte. „Weet je, jij zelf bent ook een hele fijne jongen,” antwoordde ze.

Jørgen zat al aan tafel. Natuurlijk glimlachte hij weer op zijn bekende manier. „Ha, vriend!”

„Weet U Mam,” zei David grinnkend, „misschien kan Jørgen mij wel Deens leren!”

★

Puntenpuzzel

„ZION'S WELZIJN IS MIJN DEEL.”

„De opbouw van Zion is een zaak die door de jaren heen in de belangstelling heeft gestaan van het volk van God. Over dit onderwerp hebben profeten, priesters en koningen gesproken als over iets zeer verheffends. Ze keken verwachtingsvol uit naar de tijd waarin wij nu leven. Met hemelse en vreugdevolle verwachting zongen en spraken en profeteerden zij over deze tijd; doch zij zijn gestorven zonder te aanschouwen. Wij zijn het uitverkoren volk dat God gekozen heeft om de heerlijkheid der Laatste Dagen voort te brengen; wij mogen het beleven deel uit te maken van de glorie van „de bedeling van de volheid der tijden” en die te helpen verbreiden, wanneer God alle dingen die in de Hemel zijn zal bijeen brengen, en alle dingen die op aarde zijn . . . Wanneer Gods heiligen bijeenvergaderd zijn uit alle naties, families, mensen en tongen; wanneer de Joden weer bijeenvergaderd worden. Ook de goddelozen zullen vergaderd worden om vernietigd te worden, zoals door de profeten is gesproken; de Geest Gods zal ook met zijn volk zijn, en Zich van de rest van de mensheid terugtrekken, en alle dingen, zowel in de hemel als op de aarde zullen één zijn in Christus.”

(Joseph Smith Jr.,
Documentary History of the Church,
deel 4, pag. 609.)

Waarom spreekt de Here vanaf het begin tot aan het einde van de openbaringen die in de Leer en Verbonden zijn opgenomen over Zion? Waarom spreken de profeten van weleer over Zion als zij profeteerden over de laat-

ste dagen? En waarom gaat ongeveer 15 procent van de bijna vierhonderd lofzangen in de Kerk over Zion? Deze, en andere vragen geven wel de belangstelling aan voor en bovenal het belang van het begrip Zion in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; de zaligheid van de mens eigenlijk.

De boodschap van Zion wordt in diverse zinnen van de lofzangen van de heiligen der laatste dagen uitgedrukt: „Wij, kind'ren van Zion,”

„Hoop van Israël, Zions leger,”

„Komt tot Zion, komt tot Zion,”

„Op, ontwaakt, gij beschermers van Zion,”

„Zal de jeugd van Zion dralen,”

„Denk niet als gij opgaat naar Zion,”

„In ons Zion, ons zo waard,”

„Liefelijk Zion, Godes stad,”

„Verrijs, gij lusthof Zions,”

„Zion staat omringd door bergen,”

„Zion's welzijn is mijn deel.”

Het inleidende gedeelte van dit artikel laat ons zien hoe Joseph Smith ons duidelijk aangeeft hoe ontzettend belangrijk onze bedeling is voor de opbouw van Zion.

De volgende schriftuurlijke betekenissen van Zion zijn van belang. Onder Zion wordt verstaan: de reinen van hart, de Kerk van Jezus Christus, het oude Jeruzalem met zijn heilige berg, een heilige stad die door Henoch is gebouwd, Noord- en Zuid-Amerika, en het nieuwe Jeruzalem dat nog — in Amerika — gebouwd moet worden. Vier van deze definities slaan direkt op deze bedeling.

In de Leer en Verbonden wordt het begrip Zion-in-de-laatste-dagen duidelijk gemaakt. In april 1829 vroeg

Oliver Cowdery de Here om raad. Het antwoord dat hij ontving luidde:

„Nu, omdat gij hebt gebeden, ziet, daarom zeg Ik u: Onderhoud Mijn geboden en streeft er naar, de zaak van Zion voort te brengen en te vestigen.” (L&V 6:6.)

In de laatste openbaring die in de Leer en Verbonden staat opgetekend, aan president Brigham Young gegeven, geeft de Here de volgende beloften over Zion en het volk van Zion: „Zion zal in de door Mij bestemde tijd worden verlost.”

„Mijn volk moet in alle dingen worden beproefd, opdat zij er op mogen worden voorbereid de heerlijkheid te ontvangen, die Ik voor hen heb, namelijk de heerlijkheid van Zion; en hij, die geen kastjding wil verdragen, is Mijn koninkrijk niet waardig.” (L&V 136:18, 31.)

Iedere heilige der laatste dagen moet zich verbinden mee te helpen Zion te vestigen. Iedereen die zich hier werkelijk persoonlijk bij betrokken weet, zal zich volledig voor de opbouw van de Kerk en Zion inzetten. Voor deze moedige mensen hebben de volgende woorden grote betekenis:

„Daarom, voorwaar, aldus zegt de Here: Laat Zion zich verheugen, want dit is Zion: DE REINEN VAN HARTE; laat Zion zich daarom verheugen, terwijl alle goddelozen zullen treuren.” (L&V 97:21.)

Door de verzoening van Jezus Christus kan de mens verlost worden, mits hij zich werkelijk bekeert. Ook is het nodig dat de mensen leven naar alle openbaringen van de Here, als wij werkelijk willen bijdragen tot de vooruitgang van de Kerk. (Zie L&V 38:40.)

Jackson County, Missouri

De Here heeft openbaar gemaakt dat de heiligen die bij de vervolging in Missouri om het leven zijn gekomen en die rein van hart waren, zaligheid zullen ontvangen. (Zie L&V 124:54.)

Wij kunnen van zaligheid verzekerd zijn mits wij alle noodzakelijke dingen geven voor de opbouw van de Kerk en Zion, net als de reinen van hart. (Zie L&V 98:13-15, 101:35-38.)

De hedendaagse openbaringen geven aan waar Zion zal worden gebouwd: in Jackson County (Missouri) in de Verenigde Staten. (Zie L&V 57:1-3.) Al in 1831, toen een aantal heiligen zich volgens gebod in die streek had gevestigd, wees de profeet Joseph Smith de plaats aan waar de tempel zal komen staan. Daar zal de stad Nieuw Jeruzalem met haar tempel worden gesticht, en dan zullen de profetieën van weleer, dat de wet uit Zion zal voortgaan en de gehele wereld zal regeren, volledig vervuld worden. (Zie L&V 84:1-5, Jes. 2:2-3, Micha 4:1-2.)

De wet van toewijding, een geestelijke en sociaal-economische maatregel, werd geopend, zodat er voor de armen gezorgd zou worden, en de rijken zaligheid konden verwerven door gehoorzaamheid aan de wetten van het Evangelie. Ofschoon er vele heiligen in Missouri bijeen waren, was hun verblijf daar tijdelijk, want de Here had hun verteld dat de volheid van Zion's glorie alleen zou komen na vele beproevingen. (Zie L&V 58:3-5.)

Er kwamen vervolgingen door, zoals de Here zei, overtredingen door een gedeelte van Zijn verbondsvolk. (Zie L&V 101:1-9.) De heiligen werden uit

het westen van Missouri verdreven, en de vestiging van de centrale plaats Zion werd opgeschort tot de heiligen dat land opnieuw zouden verwerven en een rein volk zouden worden. (Zie L&V 105:34.)

In overeenstemming met deze eigentijdse openbaringen (Zie L&V 63:27-31), hebben hedendaagse profeten verzekerd dat de profetieën over Jackson County, als vaste verblijfplaats voor de Heiligen, zullen worden vervuld. President Brigham Young zei in 1856 tegen een groep heiligen: "... dit volk zal zeker naar Jackson County terugkeren. Hoe vlug of wanneer dat zal gebeuren kan ik niet zeggen, maar op dit moment is het niet de plaats waar de heiligen bijeen moeten komen." (*Journal of Discourses*, deel 3, pag. 278.)

De onverschillige en luie heiligen zullen de zegeningen van Zion niet ontvangen, want zij dragen niet tot zijn groei bij. De Here heeft de leden van Zijn Kerk immers gewaarschuwd dat er oordelen over hen komen in dit leven als zij hun verbonden niet houden. (Zie L&V 97:22-28.)

Alle dingen zullen werken voor het welzijn van hen die oprecht voor de Here wandelen, en in hun geheiligde toestand, als de reinen van hart, zal de glorie van Zion op hen rusten. (L&V 100:15-17.)

De reinen van hart

Alma zei dat alle mensen eerst wedergeboren — veranderd van vleeselijk in geestelijk — moeten worden voor zij het koninkrijk Gods kunnen beërven. (Zie Mos. 27:25-26.) De gedoopte leden van de Kerk worden door de

kracht van de Heilige Geest wedergeboren en geheiligd, als zij de geboden naleven en rein van harte worden.

Om een „nieuw schepsel" in Jezus Christus te worden, moeten de leden de Here met al hun macht, verstand en sterkte liefhebben en dienen. (Zie L&V 20:29-34.) Hier volgen een paar manieren om dit te bereiken:

1. Geloof in het zoenoffer van de Here Jezus Christus (zie L&V 76:41.) God heeft op vele manieren Zijn liefde voor ons getoond, maar de grootste uiting van Zijn liefde gaf Hij door Zijn Zoon te geven ter verzoening van onze zonden, zodat wij eeuwig met Hem mogen leven in onze geredde toestand. Onze Oudste Broeder gaf vrijwillig Zijn leven en toonde zo Zijn liefde voor Zijn broeders en zusters. De beste manier waarop wij onze liefde voor Hem kunnen tonen is Zijn geboden onderhouden.

2. Leer de woorden van God begrijpen door in de standaardwerken te studeren, zodat wij weten hoe wij moeten leven en aanbidden en vrij kunnen zijn van bedrog. (Zie L&V 43:8-10, 93:19, Joseph Smith 1:37.) De zekerste manier om de wil van God te leren kennen is dagelijkse studie in de Schriften.

3. Als leden van de Kerk kunnen wij door onze rechtvaardigheid de Heilige Geest als metgezel hebben. De Here heeft ons gezegd dat de gaven van de Geest ons kunnen helpen bedrog te voorkomen. (Zie L&V 46:7-8.) Nog een gave van de Heilige Geest is het getuigenis dat God leeft en dat Jezus Christus onze Heiland is, de Zoon van God. (L&V 46:13.)

4. Zoek naar de Geest om leiding in

ons dagelijks leven. De sleutel hiervan kunt u vinden in de woorden die de Here tegen Oliver Cowdery sprak (L&V 9:8-9) en in de latere leringen van onze profeten en leiders.

5. Laten wij onze geest enkel op God gericht houden, door onze verplichtingen jegens Hem steeds na te komen. Brigham Young heeft gezegd dat hij wist dat hij de Geest van God met zich had, doordat hij doorlopend aan het Evangelie dacht. (*J. D.*, deel 12, pag. 217.) Wanneer wij onze Evangelie verbonden altijd indachtig zijn, zullen we ook steeds de juiste beslissing kunnen nemen. Wij kunnen onze geest op God afgestemd houden door een gedeelte uit de Schriften te overdenken, een gebeurtenis uit het leven van onze Meester in onze herinnering op te roepen, of te denken aan het doel van het leven en de mogelijkheden die er voor de gelovigen zijn.

6. Wees actief in de Kerk, met inbegrip van de opkomst op afgesproken vergaderingen. (Zie L&V 38:40, 75:28.) Zonder deze activiteit kunnen wij onverschillig worden voor de geboden van het Evangelie en de leidende invloed van de Geest van de Here verliezen. (Zie L&V 1:33.)

7. Breng het Evangelie dagelijks in praktijk door barmhartig en mild jegens onze naasten te zijn.

Zion is waar de reinen van hart wonen, of dat nu in Zion in Amerika is of over het ganse rond der aarde, daar waar de heiligen leven. (Zie L&V 101:20-23.) Elk gezin kan, onder leiding van de vader, van zijn eigen huis een Zion maken. Enthousiaste deelname aan de programma's van de Kerk, in het bijzonder de gezinsavond, zal

ertoe bijdragen dat het doel dat door Joseph Smith is gesteld: „Wij moeten de opbouw van Zion als ons grootste doel zien, „wordt verwezenlijkt.” (*DHC*, deel 3, blz. 390.)

8. Ondersteun degenen die over ons presidereën. De nederige en toegewijde heilige weet dat hij alleen door het ondersteunen van z'n leiders de volledige vreugde van de Geest des Heren zal ontvangen. Door het opsteken van z'n hand verbindt ieder gedoopt lid zich de raad van zijn leider te volgen. Hij weet dat de geest van openbaring in de Kerk werkzaam is om broeders en zusters te roepen voor een functie. Hij weet ook dat de president van de Kerk openbaringen van God ontvangt en dat alle leden van de Kerk recht hebben op goddelijke leiding in hun persoonlijke roeping. Wij hebben het gebod gekregen om onze broeders en zusters te versterken door onze gesprekken, onze gebeden, onze vermaningen, door al onze handelingen. (Zie L&V 108:7.) Het is zo dat wanneer de Heiligen niet zijn als het volk van Henoch — „één van hart en gedachten . . . in rechtvaardigheid” — in het ondersteunen van de broeders en zusters, zij geen volk van Zion zullen zijn. (Zie Mozes 7:18, L&V 38:27.)

Zion en het gezin

De raad van Brigham Young over de opbouw van Zion kan zowel voor een gezin als voor een woonplaats gelden: „Wij kunnen Zion bouwen of Babylon, precies wat wij zelf willen. Wij kunnen van deze plaats maken wat wij willen. De mensen kunnen Zion bouwen: ze kunnen binnen in zichzelf

een hemel bouwen. Wanneer hier mensen bijeenkomen moeten zij dat doen met het doel in zichzelf Zion maken, met de bepaling: „Ik zal de Geest van Zion met mij dragen waarheen ik ook ga; en zo zal ik macht over de kwade geesten hebben; want mijn geest zal het kwaad kunnen overwinnen”: en ziet u dat op deze manier Zion gebouwd zal worden? (*JD*, deel 5, blz. 4.)

Het Zion, door de profeten gezien, is hier nog niet; maar als het koninkrijk Gods zich verbreidt en mensen bereikt die open staan voor de geest van Zion, zal Zion in al zijn volheid komen, op de tijd die de Here bepaalt. De voorbereiding voor die gezegende dag vindt voortgang als de uitverkorenen klaar zijn om voor Christus' wederkomst Zijn duizendjarige regeringsperiode aan te kondigen. En de dag zal komen dat de leiders van de Kerk de gelovige, nederige leden zullen roepen om het Nieuwe Jeruzalem te bouwen; maar deze oproep zal alleen komen als de profeet hierover openbaring heeft ontvangen. (Zie L&V 101:16-21; 105:13.)

Niet iedereen zal de volheid van Zion in dit leven beseffen, maar elke heilige die zijn verantwoordelijkheid om Zion voor zichzelf en anderen op te bouwen aanvaardt, zal eeuwige vreugde en geluk ten deel vallen. Alle leden van de Kerk met de geest van Zion in hun hart, zullen getroost worden door de volgende woorden van de profeet Joseph Smith:

„Het hemelse Priesterschap zal met het aardse verenigd worden om dat grote doel te verwezenlijken; en terwijl wij zo verenigd zijn voor deze ge-

meenschappelijke zaak — het koninkrijk Gods voort te brengen — staat de hemelse priesterschap niet werkeloos toe te kijken, maar de Geest Gods zal van boven worden uitgestort en in ons midden verblijven.

De zegeningen van de Allerhoogste zullen op onze tabernakel rusten en onze naam zal in toekomstige tijden bekend zijn. Onze kinderen zullen opstaan en ons gezegend noemen, en

generaties die nu nog ongeborn zijn zullen met buitengewone vreugde leven daar waar wij van alles hebben meegemaakt en ontberingen hebben geleden, waar wij onverminderde ijver hebben getoond, waar wij bijna onoverkomelijke moeilijkheden hebben doorstaan toen wij er de grondslag legden voor een werk dat glorie en zegeningen zal voortbrengen. Een werk dat God en de engelen genera-

ties geleden met vreugd hebben beoogd; dat in de ziel van patriarchen en profeten van weleer een vuur ontstak. Een werk dat de krachten der duisternis moet verwoesten, de vernieuwing van de aarde, de glorie van God en de zaligheid van de menselijke familie tot stand moet brengen." (DHC, deel 4, pag. 610.)

*

München 73

Om de verbonden die Hij met ons aan is gegaan
Wilde Hij dulden dat Zijn Zoon voor ons alles vergoedde
En heeft Hij Zijn zoon in de hoogte leren staan
Met dat licht dat geen sterveling 's nachts kan vermoeden.

Zonovergoten — wat een wonder, weer dat weer —
Zijn ze uit de volkeren naar München gekomen.
Op elk van hun tochten goot over de heiligen neer
Het licht van Gods hemel, om hun hoofd te omzomen.

★

★

Vader is goed voor Zijn kinderen. Wij zijn zo verrast.
Het licht dat zo neerdaalt wil niemand vergeten.
Kom, heiligen, kom, om het brood van uw leven te eten
Dat Hij bereidt. Kom wie hongert, ga hier te gast.
De broeders en zusters en engelenkoren, ze weten
Vader spreekt trouw ook vandaag door profeten.

N. Broeder

(Vervolg van blz. 401)

vinden om uw kinderen te helpen het minder prettigit af te leren. De resultaten zullen u verrassen! Als u vindt dat uw bisschop, ringpresident of een andere ambtenaar niet sterk staat, heeft hij meer dan ooit uw hulp nodig en hij zal sterker staan als u hem steunt en hem bijstaat in plaats van anderen te wijzen op de zwakke kanten die hij volgens u heeft. Wij dienen de Here, door het karakter van onze medemens te sterken, want „... voor zoverre gij het aan de minste van dezen doet, doet gij het aan Mij.” (L&V 42:38.)

Een vers van het gezang „Neen, spreekt geen

kwaad” drukt een gedachte uit die ons het juiste perspectief geeft en een uitnemende gids voor het in acht nemen van de vermaning van de Heiland waar wij reeds over hebben gesproken:

„Neen, spreekt geen kwaad, een vriend'lijk woord slaat nooit een wond, die traag geneest.
En al trompetten wat men hoort is ver beneën een eed'le geest.
Veel leed wordt dikwijls afgewend door 't volgen van een beter plan, en is slechts weinig goeds bekend, spreekt toch van elk zo goed als 't kan.”

(HL 151:1.)

Versterk de ringen van Zion

Toespraak gehouden door
president Harold B. Lee
op de 143ste aprilconferentie

6 april 1973 is een datum van bijzondere betekenis, daar dan niet alleen de oprichting wordt herdacht van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in deze bedeling, maar tevens de geboortedag van de Zaligmaker, onze Here en Meester Jezus Christus. In zijn voorwoord tot een op diezelfde datum door hem ontvangen openbaring schreef Joseph Smith het volgende:

„Het ontstaan van de kerk van Christus in deze laatste dagen geschiedde achttienhonderd en dertig jaren sinds de komst in het vlees van onze Here en Zaligmaker, Jezus Christus. De kerk wordt door de wil en geboden van God op juiste grondslag en in overeenstemming met de landswetten georganiseerd en gesticht op de zesde dag van de vierde maand, welke maand April wordt genoemd.” (L&V 20:1.)

Traditiegetrouw worden de vroege conferenties van de Kerk sindsdien jaarlijks in de eerste dagen van april gehouden, waaronder ook de zesde.

Twee jaar later volgde er nog een andere openbaring, die toen van groot gewicht was en in onze tijd

zelfs nog meer betekenis heeft gekregen in het licht van de eisen die het toenemende ledental van de Kerk stelt. Dit is een passage, die wellicht in zekere zin als tekst kan dienen voor hetgeen ik vandaag nog verder ga zeggen:

„Want Zion moet in schoonheid en in heiligheid toenemen, haar grenzen moeten worden uitgebreid, haar ringen moeten worden versterkt, ja, voorwaar zeg ik u: Zion moet verrijen en haar prachtgewaden aantrekken.” (L&V 82:14.)

De benaming Zion, zoals hier gebruikt, heeft ongetwijfeld betrekking op de Kerk. Deze bestond destijds nog maar uit een klein groepje leden, die als organisatie pas begonnen op te treden, nadat ze van de zijde van vijanden buiten de Kerk een hardvochtige behandeling hadden ondervonden. Daarop hadden zij orders gekregen zich te vergaderen in Jackson County (Missouri), een gebied dat door de Here als „het land Zion” was aangeduid.

Om deze moeizaam voortworstende eerste leden van de Kerk als het ware in te prenten wat hun bestemming in de wereld was, deelde de Here hun in een andere

openbaring het volgende mede:

„Daarom, voorwaar, aldus zegt de Here: Laat Zion zich verheugen, want dit is Zion: DE REINEN VAN HARTEN; laat Zion zich daarom verheugen, terwijl alle goddelozen zullen treuren.” (L&V 97:21.)

Om een heilige naam als Zion waardig te zijn, moet de Kerk zich beschouwen als een bruid, die voor haar man mooi gemaakt is, zoals Johannes de openbaarder schreef, toen hij in een visioen de heilige stad aanschouwde, waar de rechtvaardigen woonden, getooid als een bruid voor het Lam Gods als haar Bruidegom. Hierin wordt dus uitgebeeld in welke verhouding de Here verlangt dat Zijn volk tot Hem zal staan om onze Heer en Meester te kunnen behagen, namelijk zoals een vrouw zich met mooie kleren tooit voor haar echtgenoot.

De regel waarnaar Gods volk zijn leven moet inrichten om in Gods ogen aannemelijk te zijn, wordt aangegeven door de tekst waarnaar ik heb verwezen. Dit volk moet voor het oog van de wereld in schoonheid toenemen. Het moet een innerlijke liefelijkheid bezitten, die door de mensen kan worden

waargenomen als een weerspiegeling van heiligheid en de onafschiedelijk daaraan verbonden eigenschappen. Thans moet er een begin worden gemaakt met de uitbreiding van de grenzen van Zion, waarin de rechtvaardigen en reinen van hart kunnen wonen. De ringen van Zion moeten worden versterkt, en dit alles opdat Zion verrijze en haar licht laat schijnen, door steeds ijveriger te worden in het overal ter wereld uitdragen van Gods verlossingsplan.

Toen de Kerk nog in haar kinderschoenen stond, heeft de Here reeds gewezen op een tijd waarin die vroegere vergaderplaatsen geen ruimte meer zouden kunnen bieden aan allen die bijeenvergaderd zouden worden redenen waarom volgens Zijn eigen woorden deze Kerk zich moest verenigen. Hier volgen Zijn woorden:

„Want aldus zal Mijn kerk in de laatste dagen worden genoemd, namelijk ‚De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.‘” Daarop volgt dan dit gebod: „Staat op, en laat uw licht schijnen, opdat het een baniervoor de natiën moge zijn.” (L&V 115:4-5.) Dit houdt duidelijk in dat de opkomst van Zijn Kerk in deze tijd het begin was van de vervulling der aloude profetie dat „in het laatste der dagen . . . de berg van het huis des Heeren zal vastgesteld zijn op den top der bergen, en dat hij zal verheven worden boven de heuvelen, en tot denzelfen zullen alle heidenen toevloeien. En vele volken zullen heengaan en zeggen: Komt, laat ons opgaan tot den berg des Heeren, tot het huis van den God Jakobs, opdat Hij ons lere van Zijn wegen, en dat wij wandelen in Zijn paden . . .” (Jes. 2:2-3.)

In deze openbaringen spreekt de Here over georganiseerde eenhe-

den van de Kerk, die als ringen worden aangeduid, en die door andersdenkenden bestempeld zouden worden als diocesen. De aldus georganiseerde kerkelijke eenheden worden bijeenvergaderd met als voornaamste doelstellingen: Ten eerste ter verdediging tegen de vijanden van het werk des Heren, zowel de zichtbare als de onzichtbare.

Ten aanzien van deze vijanden waarvoor wij op onze hoede moeten zijn, heeft de apostel Paulus het volgende gezegd:

„Want wij hebben den strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de geweldhebbers der wereld, der duisternis dezer eeuw, tegen de geestelijke boosheden in de lucht.” (Ef. 6:12.)

In de eerder genoemde openbaring staat vermeld dat deze kerkelijke organisaties moesten zijn . . . tot toevlucht en ter verdediging . . . tegen de storm, en tegen de toorn, wanneer deze onvermengd over de ganse aarde zal worden uitgestort.” (L&V 115:6.)

In de inleiding tot alle openbaringen die de Here sedert het begin van deze bedeling heeft gegeven, heeft Hij telkens deze profetische waarschuwing doen uitgaan, die wij immer indachtig moeten zijn. In 1831 werd deze waarschuwing, naar de Here verklaarde, gegeven opdat „alle mensen zullen weten, dat de dag spoedig komt; de ure is nog niet, doch is nabij, wanneer vrede van de aarde zal worden weggenomen, en de duivel macht zal hebben over zijn eigen gebied.” (L&V 1:35.)

Thans, 142 jaar later, zijn wij getuige van het woedende geweld van deze tijd, nu Satan macht heeft over zijn eigen gebied, met zoveel machtsvertoon dat zelfs de Meester hem in Zijn eigen tijd reeds

heeft aangeduid, als „de overste dezer wereld,” en als de „vijand van alle gerechtigheid.”

In weerwil van deze verschrikkelijke voorspellingen, die wij in onze dagen met eigen ogen werkelijk in vervulling zien gaan, wordt er in deze zelfde openbaring een nog grotere macht beloofd, waardoor Satans plannen om het werk des Heren te vernietigen gedwarsboemd zullen worden. De Here doet hier de heiligen van de Allerhoogste, de rechtvaardigen van harte, die Hij elders als „het volk van Zion” heeft aangeduid, deze belofte, namelijk:

„En de Here zal eveneens macht hebben over Zijn heiligen; Hij zal in hun midden regeren en in gericht nederkomen op Idumea, of de wereld.” (L&V 1:36.)

Dit slaat in dezelfde zin op de wereld, als waarin de Meester heeft gesproken over de wereldsgezindheid, waartegen Hij Zijn discipelen waarschuwde door te zeggen dat zij, hoewel zij door de wereld zouden worden omspoeld, zich van de daarin voorkomende zonden moesten onthouden.

Ik geloof dat er sinds de schepping nooit een tijd is geweest waarin de Here Zijn werk heeft prijsgegeven aan de vernietiging door de heerschappij van de duivel, zonder tevens te midden van de rechtvaardigen blijkt te hebben gegeven van Zijn macht om de werken der gerechtigheid voor volkomen omverwerping te behoeden.

In deze tijd zijn wij getuige van de vervulling van des Heren belofte dat „indien uw oog alleen op Mijn eer is gericht,” (en zoals Hij tegenover de profeet Mozes heeft verklaard, stelt Hij er Zijn eer in „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen,”) dan „zal uw ganse lichaam met licht worden vervuld,

en er zal in u geen duisternis zijn; en hij, die met licht is vervuld, begrijpt alle dingen." (L&V 88:67.) Bovendien heeft de Here ons beoefd: „Ziet, Ik zal voor uw kudden zorgen, en ouderlingen verschaffen en tot hen zenden. Ziet, Ik zal Mijn werk in de daarvoor bestemde tijd bespoedigen." (L&V 88:72-73.)

Thans zijn wij getuige van de duidelijke bewijzen van de hand des Heren in het midden van Zijn heiligen, de leden van de Kerk. Er is niet eerder tijdens deze bedeling, en misschien ook nooit tevoren, te eniger tijd sprake geweest van zo'n drang tot uitbreiding als tegenwoordig onder de leden van deze Kerk. Haar grenzen worden verruimd, haar ringen versterkt. In de beginperiode van het bestaan der Kerk werden er bepaalde plaatsen aangegeven, waar de heiligen zich moesten vergaderen, en de Here gelastte dat deze vergaderplaatsen niet veranderd mochten worden, doch Hij gaf daarbij wel één beperking, namelijk: „Totdat de dag komt, dat er voor hen geen ruimte meer wordt gevonden; en dan heb Ik andere plaatsen, die Ik hun zal aanwijzen, en deze zullen pinnen (ringen) worden genoemd voor het tentdoek of de sterkte van Zion." (L&V 101:21.)

Tijdens de in augustus 1972 in Mexico City gehouden interregionale conferentie heeft ouderling Bruce R. McConkie van de Raad der Twaalven in een tot nadenken stemmende toespraak aangaande dit onderwerp opmerkingen gemaakt, waarvan ik enkele uitspraken wil citeren:

„Over deze glorierijke dag van herstelling en bijeenvergadering heeft een andere Nephietische profeet gezegd: „Opdat gij bekend mocht zijn met de verbonden, die de Here met het ganse huis Israëls

heeft gemaakt,' namelijk dat 'de tijd komt, dat zij weder in de ware kerk en kudde Gods zullen worden opgenomen;' en voorts, dat 'zij weder huiswaarts zullen worden vergaderd naar de landen hunner erfenis, en in al hun landen van belofte zullen wonen.' (II Ne. 9:1-2.) „Nu zou ik uw aandacht willen vestigen op de in deze teksten vermelde feiten, namelijk dat de vergadering van Israël bestaat uit het zich aansluiten bij de ware Kerk, tot het leren kennen van de ware God en Zijn zaligmakende waarheden, en uit het Hem dienen in de gemeenten der heiligen in alle landen en onder alle volkeren. Merk op hoe de openbaring in L&V 88:72 spreekt van de *kudden* Gods, en hoe Israël volgens II Ne. 9:2 zal worden ‚vergaderd naar de landen hunner erfenis, en in al hun landen van belofte zullen wonen.' ‚Onder alle natiën, talen en volken' zullen er gemeenten van des Heren verbondsvolk zijn bij Zijn wederkomst."

Ouderling McConkie besluit dan als volgt deze opsomming, waarin stellig de nadruk wordt gelegd op de grote noodzaak van vorming en opleiding van plaatselijke leiders tot opbouw van de Kerk in hun eigen vaderland:

„De vergaderplaats voor de Mexicaanse heiligen bevindt zich in Mexico; zo is Guatemala de vergaderplaats voor de Guatemalteekse heiligen, en Brazilië voor de Braziliaanse heiligen, en zo is het de hele wereld rond. Japan is voor de Japanse, Korea voor de Koreaanse en Australië voor de Australische heiligen; elk land is de vergaderplaats voor zijn eigen volk."

De vraag die we van buitenstaanders het meest te horen krijgen is: „Hoe verklaart u de fenomenale groei van deze Kerk, terwijl zoveel andere achteruitgang vertonen?"

Van de vele voorname factoren waaruit de voortdurende groei van de Kerk te verklaren valt, zal ik er slechts enkele noemen, die door deze vraagstellers in overweging genomen kunnen worden.

Deze Kerk mag niet langer worden beschouwd als „de kerk van Utah," of als een „Amerikaanse kerk," maar de leden van de Kerk zijn thans in 78 landen over de hele wereld verspreid, terwijl het Evangelie op het ogenblik in 17 verschillende talen wordt onderwezen.

Dit geweldig uitgebreide ledental is heden ten dage onze zwaarste opgave, en alhoewel wij ons zeer verheugen in zo'n omvangrijke uitbreiding, vormt het voor de leiding van de Kerk toch wel een hele uitdaging om gelijke tred te houden met de vele hieruit voortvloeiende problemen.

De leiders van de Kerk hebben zich bij hun beraad hoe zij het best deze omstandigheden tegemoet kunnen komen altijd laten leiden door twee grondbeginselen. Het eerste dat onder de aandacht van eventuele belangstellenden zou kunnen worden gebracht is het grondbeginsel van het verlossingsplan, dat reeds vóór de grondlegging der wereld bestond voor de verlossing der mensheid, en dat aan de profeten van deze bedeling is geopenbaard en nooit veranderd is, want evenals de apostel Paulus in zijn tijd, verkondigen ook wij vandaag nog:

„Doch al ware het ook, dat wij, of een engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde, buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt . . .

„Maar ik maak u bekend, broeders, dat het Evangelie, hetwelk van mij verkondigd is, niet is naar den mens.

„Want ik heb ook hetzelfde niet van

een mens ontvangen, noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus." (Gal. 1:8, 11 en 12.)

Als wij hen van antwoord moeten dienen die ons vragen vanwaar die gestadige groei komt, dan antwoorden wij dat de eerste fundamentele reden is dat wij steeds voet bij stuk gehouden hebben bij het onderwijzen van de principiële leerstellingen van de Kerk. In een van onze geloofsartikelen verklaren wij:

„Wij geloven (en leren, zouden wij hier aan toe kunnen voegen) al hetgeen God heeft geopenbaard, alles wat Hij nu openbaart, en wij geloven, dat Hij nog vele grote en voorname dingen aangaande het koninkrijk van God zal openbaren." (9de Artikel des geloofs.)

In een van de openbaringen des Heren in deze bedeling heeft Hij de reden opgegeven van de verwarring onder de vele toenmalige kerken, „want," zo zei Hij, „zij zijn van Mijn verordeningen afgedwaald en hebben Mijn eeuwig verbond verbroken; Zij zoeken de Here niet om Zijn gerechtigheid te vestigen, doch ieder mens bewandelt zijn eigen weg en handelt naar het beeld van zijn eigen god, wiens beeld naar de gelijkenis der wereld is..." (L&V 1:15-16.)

Het was daarom noodzakelijk dat er een nieuwe herstelling kwam, zoals Hij duidelijk heeft bekendgemaakt:

„Omdat Ik, de Here, wist, welk een onheil er over de inwoners der aarde zou komen, riep Ik Mijn dienstknecht Joseph Smith Jr., en sprak tot hem van de hemel, en gaf hem geboden;

„En Ik gaf eveneens geboden aan anderen, dat zij deze dingen aan de wereld moesten bekendmaken; en dit alles, opdat zou mogen wor-

den vervuld, hetgeen door de profeten is geschreven...

„Maar opdat ieder mens in de naam van God, de Here, de Zaligmaker der wereld, zou mogen spreken;...

„Opdat de volheid van Mijn evangelie door de zwakken en eenvoudigen zou mogen worden verkondigd tot de einden der wereld en voor koningen en regeerders.

... in hun eigen taal, opdat zij ze zouden mogen begrijpen..." (L&V 1:17-18, 20, 23 en 24.)

Er zijn mensen die spreken over de oecumenische beweging, waarbij men uitgaat van de theorie dat alle kerken moeten worden samengebracht in één algemene organisatie. Dit zou er in wezen toch op neer moeten komen dat zij hun grondbeginselen opgeven om te worden verenigd in een vage organisatie, die niet gegrondvest zou hoeven zijn op de beginselen die volgens overlevering van de aanvang af tot de leerstellingen van de kerk van Jezus Christus hebben behoord.

Wanneer men een duidelijk begrip heeft van de openbaringen van de Here, ziet men daarin de enige grondslag uiteengezet van een verenigde en alomvattende kerk. Deze kan niet tot stand worden gebracht volgens een door mensen opgesteld voorschrift, maar zou alleen tot stand kunnen komen als de volheid van de beginselen van het Evangelie van Jezus Christus wordt onderwezen en toegepast. Zoals de apostel Paulus aan de Efeziërs heeft verkondigd, toen hij zei dat de kerk is „gebouwd op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste Hoeksteen." (Ef. 2:20.)

De zending van de Kerk is ook als volgt omschreven:

„En de waarschuwend stem zal

tot alle mensen zijn gericht, bij monde van Mijn discipelen, die Ik in deze laatste dagen heb gekozen.

„Daarom is de stem des Heren tot de einden der aarde gericht, opdat allen, die willen horen, mogen horen." (L&V 1:4 en 11.)

Gevolg gevend aan die opdracht zijn er vanaf het ontstaan van de Kerkzendingen uitgezonden naar alle streken der wereld. Vandaag de dag beschikken wij over steeds meer zendingen, merendeels jongere mannen, die van kindsbeen af is voorgoedhouden om zich voor te bereiden op een roeping als zending.

Van het handjevol zendingen uit de beginperiode van het bestaan der Kerk, is dit aantal thans toegenomen tot de ruim zeventienduizend die op het ogenblik in dienst zijn, elk op eigen kosten, of op kosten van zijn naaste familie, voor de tijd van twee of meer jaren; allen met de overtuiging in hun hart dat een op deze wijze geroepene de goddelijkheid van zijn roeping in zijn bediening heeft ontvangen als hij uitgaat in de wereld, waarheen hij ook geroepen moge worden.

Nog een reden die men zou kunnen opgeven voor de toename van het werk des Heren is dat er wellicht nog nooit eerder zoveel mensen in de wereld zijn geweest die op zoek zijn naar antwoord op de vele verwarrende levensvragen.

Hoewel de beginselen van het Evangelie van Jezus Christus onveranderd zijn gebleven, moeten de methoden ter voorziening in de behoeften van de hedendaagse wereld beantwoorden aan de eisen van onze tijd. Gelukkigerwijze heeft de Here in de openbaringen die Hij aan deze Kerk heeft gegeven de richtlijnen aangeduid, volgens welke wij aan die eisen des

tijds moeten voldoen. In het plan van zaligheid is duidelijk omschreven hoe Hij wil dat wij aan de tijdelijke behoeften der mensen zullen voldoen.

De van de Kerk uitgaande welzijnszorg spoort de noodlijdende leden op, en zodra men deze gevonden heeft, is de materiële hulpverlening er in de eerste plaats op gericht de mensen te leren voor zichzelf te zorgen. De Here heeft er verder voor gezorgd dat er een beschermende dijk werd opgeworpen tegen de schrikbarende invloed die er wordt uitgeoefend op de heiligheid van huwelijk en gezin, door het huiselijk leven te versterken en de ouders richtlijnen te verschaffen om hun kinderen te onderrichten in de grondbeginselen van eerlijkheid, deugd, integriteit, zuinigheid en vlijt.

De Kerk bekommert zich om haar leden, zij begeleidt ze individueel, van hun prille jeugd af tot in de volwassenheid, om de leden der Kerk van iedere leeftijd te kunnen geven wat ze nodig hebben.

In antwoord op vragen of er ook wel eens leden afvallyig zijn geworden of ontrouw aan de Kerk, hebben wij altijd gezegd dat men maar eens moet denken aan de gelijkenis van de Meester over de zaaier, die uitging om te zaaien. Enkele van die zaden vielen in vruchtbare aarde, en daaronder waren er die dertig-, zestig- of honderdvoudig vrucht droegen. Zo hebben wij ook tegenwoordig in ongeveer diezelfde verhouding leden die ten dele actief zijn, anderen die wat meer, en weer anderen die volledig actief in de Kerk zijn, maar steeds zijn onze handen uitgestoken naar diegenen die zijn afgedwaald en wij zijn er voortdurend op uit hen weer tot volle activiteit te brengen.

De allervoornaamste reden waar-

om de Kerk zich zo uitbreidt is echter misschien gelegen in de persoonlijke getuigenissen van de goddelijkheid van dit werk, die zich vermenigvuldigen in de harten van de afzonderlijke leden van de Kerk. De kracht van de Kerk ligt immers niet in cijfers en ook niet in het bedrag aan tienden en offertgaven dat door trouwe leden wordt bijgedragen. Evenmin aan de grootte van kerkgebouwen en tempels. Ze ontstaat doordat in de harten der getrouwe leden van de Kerk de overtuiging leeft dat dit inderdaad Gods Kerk en Koninkrijk op aarde is. Zonder die overtuiging zou, naar een opmerking van een van mijn onvolprezen zakenvrienden, „het welzijnswerk van de Kerk maar een puinhoop zijn.” Ook het zendingswerk zou dan niet kunnen bloeien, en de leden zouden evenmin trouw zijn in het geven van gulle bijdragen aan de Kerk, tot financiering van haar vele functies. Het geheim van de kracht van deze Kerk is wellicht te vinden in de uitspraak van de president van een studentenorganisatie aan een van onze staatsuniversiteiten, wiens identiteit vanzelfsprekend vertrouwelijk blijft. Hier volgt een passage uit zijn aan mij persoonlijk gericht schrijven: „Bij de heersende radicale opvattingen, die op het ogenblik het land als een vloedgolf overspoelen, is men wel geneigd tot verbreking van de familiebanden, die in vele intellectuele kringen worden verfoeid. Het land lijkt wel te worden overstelpst met sexuele voorlichting, abortus, geboortebeperving of „verstandig ouderschap,” pornografie, vrouwenemancipatie, leven in communes en buitenechtelijk geslachtsverkeer, dat zich gehuwden als ongehuwden zich veroorloven...”

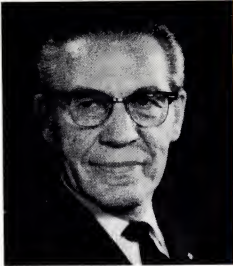
Daarna besluit die jonge student

met een hartverwarmende ontboezeming, en ik weet dat die uit het diepst van zijn ziel kwam. Hij schreef namelijk het volgende:

„President Lee, ik wilde u zo graag laten weten dat de HLD-studenten hier aan de universiteit, die de geboden onderhouden, voor de volle 100 procent achter u staan. God-dank hebben wij leiders, die pal staan in de strijd tegen een geraffineerde tegenstander, die het thans heeft voorzien op aantasting van het gezin, de meest vitale eenheid in de wereld. Ik dank u dat juist u de man bent die wij als jongeren, die in deze verwarde wereld opgroeien, begrijpen en volgen kunnen.”

Om in de stijl van die briljante student te blijven, ik ben er evenzeer van overtuigd dat de belangrijkste reden die aan de kracht van deze kerk ten grondslag ligt is dat zij die Gods geboden onderhouden voor 100 procent achter onze kerkleiders staan. Zonder die eensgezinde steun ligt het voor de hand dat deze Kerk dan niet langer tegen de uitdagingen van deze tijd opgewassen zou zijn. Wij doen dan ook een beroep op al onze leden om Gods geboden te onderhouden, want daarin ligt het behoud van de wereld. Als men Gods geboden onderhoudt, raakt men niet alleen meer en meer doordrongen van de rechtvaardigheid van de onder leiding van onze Kerk nagestreefde zaak, maar zal men ook in zijn persoonlijke leven door de Geest des Heren worden geleid. Alle gedoopte leden hebben immers bij hun doop een heilige begiftiging ontvangen, die door de macht van het priesterschap aan elk gedoopt lid is toevertrouwd, namelijk de gave van de Heilige Geest, Die hem, naar een uitspraak van de Meester, alles zal leren, en

(Wordt vervolgd op blz. 436)

„Gij moogt voor uzelf kiezen”

Toespraak gehouden door
president N. Eldon Tanner
op de 143ste aprilconferentie

De vrijheid om zelf te kiezen is één van Gods grootste gaven aan de mens.

Op zijn levensreis komt de mens al vroeg een kruispunt tegen, waar hij van twee grote straatwegen er één moet kiezen, hetzij de goede weg, die hem naar vooruitgang en geluk voert, hetzij de verkeerde, die tot vertraging en verdriet leidt. Er bestaat namelijk een eeuwige wet, die bepaalt dat iedere mensenziel zijn eigen bestemming bepaalt door eigen verkiezing. Ons welslagen of mislukken, onze innerlijke vrede of onvrede, blijdschap of ellende is afhankelijk van onze dagelijkse keuzen.

Volgens de Schriften was het eerste en voornaamste vraagstuk met betrekking tot de menselijke persoonlijkheid dat van de vrije wilsbeschikking. Reeds vóór de wereld bestond, heeft God de Vader tijdens een grote raadsvergadering in de hemelen Zijn voornemen kenbaar gemaakt om de aarde te organiseren en te bevolken.

Daarbij zette Hij uiteen dat Zijn geestelijke kinderen naar de aarde zouden gaan om een lichaam van vlees en bloed te verkrijgen, en in alle opzichten op de proef worden gesteld, om te zien of zij al Gods geboden wilden onderhouden en zich voorbereiden om

in Zijn eeuwige tegenwoordigheid terug te keren.

Lucifer, een zoon van de morgen, opperde zijn plan om alle mensen door dwang te verlossen, opdat er niet één ziel verloren zou gaan, waarvoor hijzelf de eer opeiste. Daarna diende Christus Zijn voorstel in, dat behelsde dat Hij de wil van de Vader zou opvolgen, en alle mensen zou toestaan zelf te kiezen, waarvoor de Vader de eer zou worden toegebracht. Christus' voorstel werd aangenomen, en allen die in een lichaam van vlees en bloed op aarde komen wonen, hebben in die grote raadsvergadering verkozen Jezus Christus te volgen. Satan kwam in opstand en wist een derde deel van de hemelse legerscharen zo te beïnvloeden dat zij hem navolgden.

Zoals in Het Boek van Mozes (Parel van Grote Waarde) staat geschreven, zei God:

„Omdat die Satan tegen Mij rebelleerde, en de vrije wil van de mens trachtte te vernietigen, die Ik, de Here God, hem had gegeven, en ook omdat Ik hem Mijn eigen macht moest geven, deed Ik hem door de macht van Mijn Engigeborene nederwerpen;

„En hij werd Satan, ja, de duivel, de vader van alle leugen, om de mensen te misleiden en te verblin-

den, en hen gevankelijk weg te voeren volgens zijn wil, ja, allen, die niet naar *Mijn* stem zouden willen luisteren.” (Moz. 4:3-4, cursivering toegevoegd.)

Samen met zijn volgelingen nam Satan zich toen voor onze vrije wil en de zaak der gerechtigheid te vernietigen. In de hof van Eden ving hij zijn snode werk aan door Adam en Eva met succes te verleiden van de verboden vrucht te eten. God had gezegd:

„Van iedere boom des hofs moogt gij vrijelijk eten,

„Maar van de boom der kennis van goed en kwaad zult gij niet eten; niettemin *moogt gij voor uzelf kiezen*, want het is u gegeven . . .” (Moz. 3:16-17, cursivering toegevoegd.)

Terwijl Satan vastbesloten is ons te verdelgen, zegt de Zaligmaker: „ . . . dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.” (Moz. 1:39.)

Hij gaf Zijn leven, opdat alle mensen de onsterfelijkheid zouden smaken. Bovendien is ons door Zijn Evangelie en de leringen der profeten, zowel vroegere als hedendaagse, een helder inzicht gegeven in de bedoeling van het leven en in het maken van onderscheid tussen goed en kwaad, ter-

wijl aan allen die de geboden onderhouden zaligheid en verhoging wordt beloofd. Vergeet echter niet dat Satan er steeds op uit is de mensheid te vernietigen, en dat hij voortdurend aan het werk is om dit te bereiken. De Schriften zeggen:

„Satan stookt hen op, opdat hij hun ziel ten verderve moge leiden. „En aldus heeft hij een listig plan gesmeed met de gedachte het werk van God te gronde te richten; . . .

„En aldus gaat hij op en neer, en heen en weer op aarde, en tracht hij de zielen der mensen te verderven.” (L&V 10:22-23 en 27.)

Sedert die eerste verzoeking in de hof van Eden heeft Satan duidelijk blijk gegeven van zijn bestaan en van de door hem uitgeoefende macht en invloed. Zo beïnvloedde hij Kain om zijn broeder Abel te doden, hetgeen groot leed en verdriet tengevolge heeft gehad. Het Boek van Mormon staat boordevol voorbeelden van de ondergang van enkelingen en van groepen mensen, die weigerden de leringen van de Here op te volgen, en in plaats daarvan voor Satans invloed zijn bezweken.

Zo kennen wij uit de Bijbel de geschiedenis van de zondvloed, waarvoor wegens de goddeloosheid der mensen niemand gespaard is gebleven, behalve Noach met zijn gezin. Wij weten ook wat er met de grote steden Sodom en Gomorra is gebeurd, omdat de inwoners daarvan Satan verkozen te volgen. In de wereldgeschiedenis kunnen wij lezen hoe het Romeinse rijk ten val is gekomen, en talrijk zijn de geschiedenissen van de ondergang van andere beschavingen, steden en afzonderlijke personen, die meenden zich van de Here te moeten afkeren, te veel om op te noemen.

In een onlangs gehouden, tot nadenken stemmende toespraak, getiteld „Wie tornt er aan de ziel van Amerika?” heeft Jenkin Lloyd Jones gezegd dat het pad der historie bezaaid ligt met de doodsbeenderen van vergane staten en gevallen wereldrijken. Hij wijst erop dat Rome niet is gevallen omdat haar muren te laag waren, maar omdat Rome zelf zo diep gezonken was. De zinnelijkheid, orgiën en het geleidelijk aan verzwakte karakter van een volk dat eenmaal veel zelfbeheersing had gekend, hebben Rome's ondergang bewerkstelligd. (Toespraak gehouden tot de Amerikaanse Vereniging van Dagbladredacteuren.)

Hebben wij bij al deze voorbeelden nog meer of welsprekender bewijzen nodig om ons ervan te overtuigen dat wij, als wij liever het kwade dan het goede kiezen, onze vrijheid verliezen en slaaf worden van hen die ons te gronde willen richten en ons trachten te beroven van de zegeningen waarmee rechtschapenheid gepaard gaat? Bij het nemen van onze dagelijkse beslissingen dienen wij steeds voor ogen te houden dat wij ook zullen oogsten wat wij zaaien. Wij kunnen nu eenmaal geen zaden van ongerechtigheid zaaien en dan zegeningen oogsten. Laat mij u ter verduidelijking hiervan eens een verhaal vertellen. Een zeker iemand, die al vrij hoog op de ladder van het succes was gestegen, had goede vooruitzichten op een schitterende toekomst. Tijdens een zakenlunch stelde hij toen op zekere dag vast dat een beetje drinken voor de gezelligheid zou bijdragen tot zijn populariteit en succes. Al spoedig begon hij verlangend naar het cocktailuurtje uit te zien, en vervolgens vond hij dat dit niet vaak genoeg voorkwam. Uiteindelijk werd hij al-

coholist, hij verloor zijn betrekking, zijn vrouw en zijn vrienden. Doordat hij op een ogenblik van besluitvorming de verkeerde keuze had gedaan, had hij alles verloren wat hij eenmaal zo vol hoop en ijver was begonnen te verwzenlijken.

Anderzijds hebben wij voorbeelden als van Jozef, die naar Egypte werd verkocht, van Mozes, die de Israëlieten uit de slavernij voerde, van Daniël, doch wiens mond de Here verbazigwerkende profetieën en voorspellingen heeft gesproken, en van wie werd gezegd, toen hij uit de leeuwenkuil werd gemaald: „. . . zo werd er geen schade aan hem gevonden, dewijl hij in zijn God geloofd had.” (Dan. 6:24.) Evenals vele anderen hadden zij de moed om neen te zeggen tegen de verleiding, en het goede te kiezen, waardoor zij zichzelf en hun volk van de ondergang hebben gered.

Zelfbeheersing is onontbeerlijk om ons de juiste keuzen te doen maken. Het is veel gemakkelijker zich met de stroom mee te laten drijven dan er tegenin te roeien, van een heuvel af te glijden dan er op te klimmen. Satan is doorlopend aan het werk om ons naar beneden te trekken door verzoeking op onze weg te plaatsen in de vorm van alcohol, tabak, verdovende middelen, pornografie, bedrog, oneerlijkheid en vleierij, altijd klaar om ons in onze eigen wandaden te verstrikken.

Hoe kunnen wij het kwaad bestrijden waardoor wij worden omringd en dat de wereld tegenwoordig zozeer beheerst? Satan doet zijn best als nooit tevoren, om zielen voor zijn eigen rijk op te eisen. Wij moeten en kunnen hem dwarsbomen, doch alleen door te kiezen vóór navolging van de leringen van Jezus Christus en door onze

invloed als een daadwerkelijke en positieve kracht te doen gelden. Alle goede mensen overal ter wereld, die streven naar vrijheid, vrede, succes, geluk en het eeuwige leven bij onze Vader in de hemel, moeten als leiders, ouders, leraren of burens, door hun voorbeeld en voorschrift daadwerkelijk betrokken zijn bij de bestrijding van die krachten waardoor wij worden bedreigd, en die ons eigen welzijn en dat van onze kinderen in gevaar brengen.

Laten wij ons toch niet laten bedotten of misleiden door de in de hedendaagse wereld nog bestaande bewering dat beperkingen en disciplines opleggen schadelijk is voor de kinderziel. Ter bevordering van een zich alles veroorlovende, teugellose samenleving willen zij een kind dat zich misdraagt niet laten tuchtigen. Dit is een verkeerd uitgangspunt, en wij moeten ons liever laten adviseren de raadgeving van de Here in acht te nemen, waar Hij heeft gezegd:

„En verder, voor zoverre er in Zion, of in één van de ringen van Zion, die georganiseerd zijn, ouders zijn, die kinderen hebben, en deze niet onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn, dan zij de zonde op het hoofd der ouders.

„En zij moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen.” (L&V 68:25 en 28.)

Kinderen leren niet uit zichzelf hoe ze goed van kwaad kunnen onderscheiden. De ouders moeten bepalen of een kind er rijp voor is om verantwoordelijkheid op zich te nemen en of het in staat is heilzame beslissingen te nemen, keuzemo-

gelijkheden op hun waarde te beoordelen en de gevolgen daarvan te overzien. Bij het onderricht dat wij ze geven, zijn wij verplicht ze in toom te houden en erop toe te zien dat zij het juiste doen. Als een kind met vuil is besmeurd, laten wij het niet wachten tot het groot genoeg is geworden om zelf te kunnen beslissen of het zich wil baden, of niet. Wij laten het ook niet wachten tot het bij ziekte zelf besluit zijn medicijn al of niet in te nemen, of om naar school of naar de kerk te gaan. Door ons voorbeeld en door liefdevolle overreding zorgen wij dat het doet wat naar wij weten het beste voor hem is. Wij kunnen het grote belang van ons eigen voorbeeld niet teveel onderstrepen. Wijlen J. Edgar Hoover¹ heeft eens gezegd dat als vaders en moeders hun kinderen geregeld naar de zondagsschool en de kerk zouden *meenemen*, zij daarmee de krachten die bijdragen tot de jeugdcriminaliteit een gevoelige slag zouden toebrengen.

Ouders moeten hun kinderen eveneens al vroeg in hun leven begrip bijbrengen voor het heerlijke feit dat zij geestelijke kinderen van God zijn, en dat kiezen voor navolging van de leringen van Jezus Christus het enige middel is om hier op aarde succes te kunnen behalen en geluk te mogen smaken, en om hiernaams van het eeuwige leven te kunnen genieten. Men moet ze leren dat Satan een werkelijk bestaand wezen is, en dat hij alle hem ter beschikking staande middelen zal aanwenden om hen tot kwaad doen te verleiden, hen op een dwaalspoor te brengen, ze tot zijn gevangenen te maken en ze af te houden van het opperste geluk en de hoogste overheerlijking, waarin zij zich anders zouden mogen verheugen.

Om de ernstige vraagstukken het

hoofd te kunnen bieden, waarvoor wij ons tegenwoordig in onze verschillende gemeenten zien gesteld, moeten wij zelf voorbeelden zijn van deugdzaamheid en rechtschapenheid, en in deze tijd besluiten ons standpunt te bepalen ten aanzien van de zedelijke kwesties waardoor wij worden bedreigd. Wij zouden niet graag willen dat onze beschaving in verval zou geraken en ten onder gaan omdat wij hebben nagelaten haar op een hoog geestelijk peil te houden, in plaats van haar te laten wegzinken tot het peil waar alles door de dierlijke instincten en hartstochten wordt overheerst.

Laat mij nogmaals een uitspraak van Jenkin Lloyd Jones mogen citeren. Hij zei namelijk dat wij thans lijden aan een ineenstorting van zedelijke normen en aan afstomping van ons vermogen tot rechtvaardige verontwaardiging. Voorts vroeg hij zich af:

„Kan iemand ontkennen dat de films nu smeriger zijn dan ooit? Maar zo worden ze niet genoemd. Ze noemen dat 'realisme'. Waarom laten wij ons daardoor bedotten? Waarom knikken we wijsgerig als men ons vertelt dat vuiligheid alleen maar een gedurfde vorm van kunst is, en dat losbandigheid in werkelijkheid cultuurkritiek is?

... Wij hebben thans het punt bereikt waarop wij wel eens opnieuw een onderzoek mogen instellen naar de verzwakende levensopvatting dat alles geoorloofd is. Laat men dit niet verwarren met vrijheid, in wezen is het ongebondenheid.

... 't Wordt hoog tijd dat wij de gedachte doen herleven dat er ook nog zoiets bestaat als zonde — gewoon ouderwetse moedwillige zonde. 't Wordt eens tijd dat wij

de zelfbeheersing weer in de mode brengen."

't Wordt ook tijd dat wij tot het besef komen dat dit allemaal methoden van Satan zijn om de mensheid te gronde te richten. Wat moeten wij nu dus doen? Als er pornografie of vuiligheid wordt geboden in boekwinkels, op radio of televisie of in gelegenheden voor openbaar vermaak, als er lieden zijn die de alcohol gemakkelijker verkrijgbaar willen stellen voor jonge en onervaren mensen, met alle daaraan verbonden euvelen, waaronder rijden onder invloed, dodelijke verkeersongevallen, uiteengerukte gezinnen, en als wij worden bedreigd met het aanvaarden van wetten die inbreuk maken op Gods geboden, dan is het onze plicht en persoonlijke verantwoordelijkheid onze stem daartegen te verheffen, onze te organiseren en onszelf en onze gemeenschap tegen dergelijke infiltraties te beschermen. Het is van belang dat wij doeltreffend reageren door iets te ondernemen tegen de onzedelijkheid en het kwaad in onze samenleving, waardoor de goede zeden en zelfs het leven van onze kinderen bedreigd worden.

Mensen die betogen dat zij bepaalde rechten hebben, en die hetgeen zij hun vrije wil believen te noemen willen aanwenden tot verwezenlijking van onrechtvaardige doeleinden, maken misbruik van het begrip „vrije wilsbeschikking”, en ontzeggen daarmee anderen hun rechten. Hoewel vele van onze moeilijkheden worden veroorzaakt door lieden, die er willens en wetens op uit zijn hun eigen zelfzuchtige en duivelse belangen te dienen, bestaat er ook een misleide minderheid, die haar mening niet onder stoelen of banken steekt, en die voor weer andere problemen verantwoordelijk is. Wij

mogen evenmin onze mening onder stoelen of banken steken, en moeten vastberaden streven naar het op peil houden van de hoedanigheid van een leefmilieu, waarin wij ons kunnen verheugen in de saamhorigheid van ons eigen gezin. Daarin is de kracht van elk volk gelegen. Wij moeten vastberaden stelling nemen tegen de vereende pogingen die van velerlei zijden worden aangewend om de gezinseenheid te vernietigen.

Bij beschouwing van deze verderfelijke toestanden, die vandaag in de wereld hoogtij vieren, zoals oorlogen, dood, ellende, armoede en ziekte, en terwijl velen de vraag stellen waarom God toelaat dat wij door dergelijke moeilijke omstandigheden worden geteisterd, dienen wij te bedenken dat de mens zelf daarvoor verantwoordelijk is. Ook al moeten in vele gevallen de goeden met de kwaden lijden, toch heerst in deze dagen al die strijd en onenigheid, al die goddeloosheid alom in het land omdat de mens voor Satan heeft gekozen in plaats van de leringen van Jezus Christus te aanvaarden en na te leven. Er is ons van meet af gezegd dat er tegenstelling in alle dingen moet zijn ter wille van onze vooruitgang, overeenkomstig hetgeen God met ons voor heeft. Wij willen ons weer tot de Schriften wenden, waarin wij lezen:

„Want het is noodzakelijk, dat er een tegenstelling in alle dingen is. Indien dit niet zo ware, . . . dan zou er geen rechtvaardigheid kunnen worden tweegebracht noch goddeloosheid, geen heiligheid noch ellende, geen goed noch kwaad. . . „Daarom vergunde de Here God de mens om zelfstandig te handelen. De mens kon echter niet zelfstandig handelen, tenzij hij door het een of ander werd verlokt.

„Daarom zijn de mensen vrij naar

het vlees, (en wordt hun alles gegeven, wat voor de mens heilzaam is. En zij zijn vrij te kiezen, vrijheid en eeuwig leven door de grote bemiddeling voor allen, of gevangenschap en dood naar de slavernij en macht des duivels; want hij tracht alle mensen even ellendig te maken als hij zelf is.” (II Ne. 2:11, 16 en 27.)

De mensen werden niet geschapen om ellendig te zijn, want „de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben.” (II Ne. 2:25) Om ons bij te staan en ons leiding te geven bij het bepalen van onze keuzen, de krachten van Satan tegen te werken en ons de vreugde en het geluk te schenken waarnaar wij allen op zoek zijn, heeft het God goedgegacht door bemiddeling van Zijn Zoon Jezus Christus in deze laatste dagen Zijn Kerk en Koninkrijk op aarde weder op te richten, met het herstelde Evangelie in al zijn volheid. Hij heeft ook het priesterschap opnieuw ingesteld, hetgeen de macht is om uit naam van God te handelen, en een profeet verwekt door wie God spreekt, om ons te besturen. Samen met duizenden anderen getuig ik tot heel de wereld dat het Evangelie alleen de enige ware weg tot geluk en vrede biedt — een vrede, die alle verstand te boven gaat, en het eeuwige leven voor allen die het aannemen en *de geboden onderhouden*.

Ja, inderdaad bepalen wij door hetgeen wij verkiezen iedere dag van ons leven of wij goed of kwaad zullen oogsten, zaligheid of ondergang, eeuwig leven bij onze Vader, of de uiterste wanhoop van het uit Zijn tegenwoordigheid uitgeworpen worden. Iedere dag beslissen wij of wij al dan niet geloven in God de eeuwige Vader en in Zijn Zoon Jezus Christus, en of

(Wordt vervolgd op blz. 436)

De mens, kind van God

Door president MARION G. ROMNEY
tweede raadgever in het Eerste
Presidentschap

Wat ik nog eens wil benadrukken is dat wij in de letterlijke betekenis van het woord nakomelingen van God zijn. Als de mensen deze waarheid zouden begrijpen, geloven, aanvaarden en hun leven ernaar richten, zou onze ernstig zieke samenleving genezen en verlost worden. De mens op aarde zou vrede kennen en in het hiernaamaals zou hij vreugde hebben.

De leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen aanvaarden dit begrip als basisleerstelling van hun geloofsleven. Het leven van hen die er goed genoeg in geloven, wordt erdoor beheerst; het geeft inhoud en leiding aan al hun gedachten en daden.

Dit omdat zij weten dat een universele natuurwet in de wereld van de planten, de dieren en de mens voorschrijft dat iedere nakomeling, volwassen geworden, op zijn of haar ouders gelijkt.

Zij zijn van mening dat dezelfde wet geldt voor het nageslacht van God. Daarom is het hun doel om eens gelijk aan hun hemelse Ouders te worden.

Zij denken dit niet alleen; zij weten dat zij deze staat kunnen bereiken omdat God geopenbaard heeft dat het Zijn werk en Zijn

heerlijkheid is hun eeuwige leven tot stand te brengen (zie Moz. 1:39). Het eeuwige leven betekent het leven dat God leidt.

Adam, de eerste mens, wist dat hij een zoon van God was. Voor de val wandelde en sprak hij met God in de Hof van Eden. Na de val „riepen Adam en Eva, zijn vrouw, de naam des Heren aan, en zij hoorden de stem van de Here uit de richting van de Hof van Eden, Die tot hen sprak . . . (Moz. 5:4-5). Daarna zond de Here een engel die hun het plan van het Evangelie onderwees waarop „Adam en Eva de naam van God prezen, en zij maakten hun zoons en dochters alles bekend.“ Toen „kwam Satan onder hen, en zeide: . . . Geloof het niet. En zij geloofden het niet, en zij hadden Satan meer lief dan God. En sedert die tijd begon de mens vleselijk, zinnelijk en duivels te worden.“ (Zie Moz. 5:12-13.)

Van toen af tot heden hebben, evenals de eerste generatie van het nageslacht van Adam, de meeste mensen „het niet geloofd“, hoewel God het herhaaldelijk aan alle profeten vanaf Adam tot en met Noach geopenbaard heeft. Op gelijke wijze heeft Hij het geopenbaard aan Abraham en daarna aan Mozes „toen Mozes op een zeer

hoge berg was opgenomen“ „En hij God van aangezicht tot aangezicht zag, en met Hem sprak . . . En God sprak tot Mozes en zeide: Zie, ik ben de Here God Almachtig . . . zie, gij zijt *Mijn zoon*; . . .“ „En Ik heb een werk voor u, *Mozes, Mijn zoon*; gij zijt in de gelijkenis van Mijn Eniggeborene, en Mijn Eniggeborene is en zal zijn de Zaligmaker, want Hij is vol genade en waarheid; . . .“

„En nu, zie, dit éne ding toon Ik aan u, *Mozes, Mijn zoon* want gij zijt in de wereld, en nu toon Ik het aan u.“ (Moz. 1:1-4, 6-7. Cursivering toegevoegd)

In deze korte passage uit de Schriften spreekt de Here Mozes driemaal als „Mijn zoon“ aan. In zijn grootse toespraak op de heuvel Areopagus zei Paulus over God: „ . . . in Hem leven wij, en bewegen ons, en zijn wij; . . . Zijn geslacht.“ (Hand. 17:28)

Joseph Smith en Oliver Cowdery verklaarden „dat Hij leeft! „Want wij zagen Hem, . . . en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf . . .“

„Dat door Hem, en in Hem, en uit Hem de werelden worden en werden geschapen, en dat de bewoners er van Gode gewonnen zonen en dochteren zijn.“ (L&V 76:22-24)

„Gode gewonnen zonen en dochteren.” Kan dit waar zijn in het licht van het feit, dat wij allen weten, dat wij gewonnen zonen en dochters van onze aardse vader zijn? Wis en zeker is het waar omdat de menselijke ziel uit twee delen bestaat — Er is een geest die in een lichaam van vlees en beenderen woont. De openbaring zegt: „En de geest en het lichaam vormen de ziel van de mens.” (L&V 88:15) God is de vader van de geest van de mens; de aardse vader is de vader van zijn sterfelijk lichaam.

De aard van een geest wordt in de Schriften duidelijk geopenbaard. Het derde hoofdstuk van het boek Ether in het Boek van Mormon, waarin de verschijning van Jezus Christus als geest wordt beschreven, 2200 jaar voordat Hij uit Maria in het vlees geboren werd, geeft een duidelijke beschrijving van een geest.

Het verslag meldt dat Jezus in de gestalte van een mens voor de broeder van Jared stond en zei:

„. . . Zie, Ik ben Jezus Christus . . .”

„. . . Ziet gij, dat gij zijt geschapen naar Mijn eigen beeld? Ja, alle mensen werden in den beginne naar Mijn eigen beeld geschapen.”

„Zie, dit lichaam, dat gij nu aan-

schouwt, is het lichaam van Mijn geest, en de mens heb Ik geschapen naar het lichaam van Mijn geest; en zoals Ik er voor u in de geest uitzie, zal Ik aan Mijn volk in het vlees verschijnen. (Ether 3:14-16)

Om deze waarheid nog eens te benadrukken verklaarde Jezus in 1833 aan Joseph Smith: . . . Ik was in den beginne bij de Vader, en ben de Eerstgeborene [waarmee natuurlijk bedoeld wordt, de eerstgeborene geest]; Gij waart eveneens in den beginne bij de Vader; namelijk hetgeen Geest is . . .” (L&V 93:21-23.)

Uit het verslag van een visioen waarin Abraham een menigte geesten zag die in een grote hemelse raadsvergadering bijeen was, leren wij nog meer over onze geest in het voorbestaan. Men overwoog de schepping van deze aarde als plaats waarop zij, de geesten, konden komen en een lichaam van vlees en beenderen konden ontvangen en aldus een menselijke ziel konden worden. Het plan hield in dat de menselijke ziel na een proeftijd zou sterven — dit betekent dat het eeuwige, geestelijke lichaam van het sterfelijke, stoffelijke lichaam gescheiden zou worden. Daarna zouden

deze in de opstanding als onsterfelijke ziel worden herenigd.

Abraham leerde ons ook dat de geesten als opgestane wezens in de tegenwoordigheid van hun hemelse Vader — de Vader van de geesten — zouden mogen terugkeren en eeuwig vooruitgang zouden kunnen maken indien zij tijdens hun leven op deze aarde getrouw bleken te zijn.

De woorden van Abraham luiden: „De Here nu had aan mij, Abraham, de intelligenties getoond, die werden georganiseerd, eer de wereld was . . .”

En God zag, dat deze zielen goed waren . . . en zeide: Dezen zal Ik tot Mijn regeerders maken. Want Hij stond te midden van hen, die geesten waren . . . En Hij zeide tot mij: Abraham, gij zijt één hunner; gij werdt gekozen, voordat gij werdt geboren.

„En er stond één in hun midden, die gelijk God was [dit was Jezus Christus de eerstgeborene Geest], en hij zeide tot hen die bij hem waren: Wij zullen nederdalen want er is ruimte aldaar, en wij zullen van deze stoffen nemen, en wij zullen een aarde maken, waarop dezen zullen kunnen wonen;

„En wij zullen hen hiermede beproeven om te zien of zij alles wil-

len doen, wat de Here, hun God, hun ook moge gebieden."

„En aan hen, die hun eerste staat behouden, zal meer worden gegeven (dit wijst op ons; wij behielden onze eerste staat en kregen bovendien een sterfelijk lichaam); . . . en aan hen die hun tweede staat behouden [dat is dit leven] zal voor eeuwig meerdere heerlijkheid worden gegeven." (Abr. 3:22-26)

Dit is de geopenbaarde waarheid over de verheven staat van de mens.

Alexander Pope¹ heeft een heel andere mening over de positie waarin de mens geraakt is als gevolg van het feit dat hij het geopenbaarde woord van God met betrekking tot Zijn identiteit heeft verworpen. Pope ziet de mens als volgt;

Geplaatst in dit aardse tranendal, Is hij een wezen met dubbelzinnige wijsheid,

Met teveel aandacht voor sceptische zijde,

Te zwak voor de stoïcijnse trots, Weet hij niet of hij moet handelen of rusten,

Of hij zichzelf als God of beest moet zien,

Of hij zijn lichaam boven zijn geest moet verkiezen,

Geboren om dood te gaan, na te denken, zich te vergissen.

Zoals een ieder in onwetendheid bedenkt hij,

Of hij teveel of te weinig denkt,

Een chaos van gedachten en

hartstochten, onbezonnen,

Door zichzelf gebruikt en

misbruikt,

Geschapen om op te staan en te vallen,

Grote heer van alle dingen, en toch prooi van alle,

Eenzame rechter van de waarheid, die zich voortdurend vergist,

De glorie, de grap en het raadsel van de wereld! . . .

Zoals een plant op zijn toegevozen plaats,

Om zich te voeden, voort te planten en te vergaan . . .

Op deze woelige levenszee varen wij,

De kaartbestuderend en hartstocht in de zeilen hebbend,

Met een grote hartstocht

in de boezem

die als de slang van Aäron de rest verslindt.

(„An Essay on Man," Epistle II)

vrij vertaald.

De theorie dat de mens geen afstammeling van God is, bestaat

reeds lang en men zal die blijven aanhangen en overeenkomstig handelen. Zo vormt zij een belangrijke factor die de geestelijke groei van de mens tegenhoudt en zijn moraliteit ondermijnt.

We hoeven ons daar eigenlijk niet over te verbazen. In de theoriën, die geestverwant zijn aan die van Pope, wordt getwijfeld „of zij de mens als God of als een beest" moeten zien. De balans slaat uiteindelijk door in het voordeel van een beest; als hij tussen „zijn geest of lichaam" moet kiezen, kiest hij voor zijn lichaam.

Het denkbeeld dat de mens een dier is, bevrijdt hem van z'n verantwoordelijkheid en moedigt hem aan een fatalistische houding aan te nemen, zo van: „eet, drinkt, en weest vrolijk want morgen sterven wij." Hij wordt werkelijk zoals Pope zegt,:

„Zoals een plant op zijn toegevozen plaats,

Om zich te voeden, voort te planten en te vergaan.

Op deze woelige levenszee varen wij,

De kaartbestuderend en hartstocht in de zeilen hebbend.

Met een grote hartstocht in de boezem

die als de slang van Aäron de rest verslindt."

Nu de waarheid, mijn geliefde broeders en zusters. De mens is een kind van God — een God in wording. Iedere rechtvaardige ziel wordt vervuld van vreugde als onze kinderen zingen:

Ik ben een kind van God,
Zijn zegen houdt mij rein
Als ik probeer te doen Zijn Wil
Zal 'k altijd bij Hem zijn.
Leid mij, help mij, blijf steeds bij
mij,
'k Luister naar Zijn stem,
Leer mij al wat ik moet doen,
Om te leven weer bij Hem.

Naomi W. Randall.

De belangrijkste kennis die een sterfelijk wezen kan bezitten is weten dat de mens een kind van God is. Deze kennis is niet bestemd voor de niet geïnspireerde geest.

Noch logica, noch wetenschap, noch wijsbegeerte noch wat voor aardse kennis ook heeft ooit, noch zal ooit kunnen beseffen wat dit betekent. Zij die hun onderzoek beperken tot die methoden zullen merken zich te bevinden op de weg die al velen voor hen hebben afgelegd namelijk: „die altijd leren, en nimmermeer tot kennis der

waarheid kunnen komen." (II Tim. 3:7.)

De kennis, dat wij kinderen van God zijn, kunnen wij alleen maar ontvangen door goddelijke inspiratie. Wij prijzen ons gelukkig dat deze kennis sinds Adam veelvuldig is geopenbaard. De aspiraties, wensen en beweegredenen van iemand die de waarheid aanvaardt dat hij een van God geboren zoon of dochter is, geloof toont en er door de macht van de Heilige Geest getuigenis van ontvangt, verschillen hemelsbreed van de aspiraties van de mens die anderszins gelooft.

Als de mens weet dat hij een kind van God is twijfelt hij er niet aan of hij zichzelf „als God of als dier" moet zien. Hij is dan geen „warhoofd", door „hartstocht" gedreven. Hij is geen „plant die slechts geplant is om zich te voeden, zich te vermenigvuldigen en te vergaan."

Naar de Schriften hem zeggen ziet hij de mogelijkheid de staat van zijn hemelse ouders te bereiken en „(hem) zal voor eeuwig meerdere heerlijkheid worden gegeven." (Abr. 3:26.) Dit is zijn doel.

Hij aanvaardt de tien geboden, de bergrede, het Woord van Wijsheid en alle andere aanwijzing en ge-

boden van God als wet, die onvoorwaardelijk moet worden gehoorzaamd om zijn doel, waarop hij zijn leven heeft afgestemd, te bereiken.

Hij streeft ernaar gehoor te geven aan de uitnodiging van de Meester: „Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijn, en Ik zal u rust geven." (Mt. 11:28.)

Hij neemt de uitdaging: „... dat gij volmaakt zoudt zijn, gelijk Ik, of uw Vader, Die in de hemel is, volmaakt is," aan. (III Ne. 12:48.)

Hij weet dat het gehoorzamen van het gebod van de Here om „uzelf in acht te nemen, en ijverig op de woorden des eeuwigens levens te letten," (L&V 84:43-44) een verstandige beslissing is.

Hij gelooft onvoorwaardelijk in de belofte van de Here „dat Het zal geschieden, dat een ieder, die zijn zonden verzaakt en tot Mij komt, Mijn naam aanroep, Mijn stem gehoorzaamt, en Mijn geboden onderhoudt, Mijn aangezicht zal zien, en weten, dat Ik ben;" (L&V 93:1.)

Met Job zegt hij: „Want ik weet, mijn Verlosser leeft, en Hij zal de laatste over het stof opstaan; En als zij na mijn huid dit doorknaagd zullen hebben, zal ik uit mijn vlees God aanschouwen." (Job. 19:25-26.) Met Alma wenst hij:

„O, dat ik een engel ware, en mijn hartewens vervuld kreeg, dat ik mocht uitgaan en spreken als met de bazuin Gods, met een stem, die de aarde zou doen beven, en ieder volk bekering toeroepen!

„Ja, ik zou als met de stem des donders aan iedere ziel bekering en het plan der verlossing verkondigen, opdat zij zich zouden bekeren, en tot onze God komen zodat er geen verdriet meer op de gehele aardbodem zou zijn.“ (Alma 29:1-2.)

En tenslotte besluit hij met de woorden van Nephi:

„Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen, want ik weet dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt.“ (1 Ne. 3:7.)

Ik voeg hierbij mijn persoonlijk getuigenis dat ik weet dat ik een zoon van God ben en dat u, mijn geliefde toehoorders, allen zonen en dochters van God bent en dat deze kennis, in ons leven toegepast, ons door het zoenoffer van onze Heiland Jezus Christus terug zal brengen in Zijn tegenwoordigheid.

Ik geef u dit getuigenis in de naam van Jezus Christus. Amen.

(Vervolg van blz. 427)

hem alles indachtig zal maken en zelfs toekomstige dingen tonen. (Zie Joh. 14:26.)

Het zal u dus wel duidelijk zijn dat de grote taak die de leiders en leerkrachten in de Kerk op zich hebben genomen bestaat uit overtuigen, onderwijzen en terechtwijzen, opdat de geboden van de Almachtige zo worden nageleefd, dat de betrokkene wordt weerhouden in de strikken van de boze te geraken, die hem wil overreden niet in God te geloven en de leiders van de Kerk niet na te volgen.

Graag wil ik mijn heilig getuigenis geven dat ik weet dat dit werk zal zegevieren, daar ik weet dat het van God is, en dat, ook al zijn er misschien vijanden binnen en buiten de Kerk, die erop uit zijn de Kerk te bekritisieren en trachten haar invloed in de wereld te ondermijnen, deze Kerk zal zegevieren en alle beproevingen van de tijd doorstaan, terwijl alle menselijke krachtsinspanningen en tegen Gods woord gesmede wapenen onmachtig zullen zijn. Ik weet dat onze Heer en Meester Jezus Christus het Hoofd van deze Kerk is, en dat Hij dagelijks met ons in gemeenschap treedt via middelen die bij Hem bekend zijn, niet alleen met de hooggeplaatste leiders van de Kerk, maar ook met de gewone leden, voor zover zij Gods geboden onderhouden. Daarvan geef ik mijn heilig getuigenis en ik laat mijn zegen achter bij alle trouwe leden van de Kerk, waar ook ter wereld, in de naam van de Here Jezus Christus. Amen.

(Vervolg van blz. 431)

wij al dan niet Hun leringen willen aanvaarden en *de geboden onderhouden*.

Wij verkiezen ook of wij president Harold B. Lee al dan niet aanvaarden willen als Gods profeet, naar zijn stem luisteren en hem volgen willen, in de stellige wetenschap dat hij de woordvoerder des Heren is, en de leider van Gods kinderen op aarde in deze tijd. Wij verkiezen al dan niet bereid te zijn de Artikelen des Geloofs te aanvaarden en na te leven, en dus eerlijk te zijn, oprecht, kuis, welwillend, deugdzaam, eerbaar en rechtschapen in onze omgang met onze medemensen, door hun blijk te geven van onze liefde tot hen door goede naasten voor ze te zijn. Als wij verkiezen eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid te zoeken, mogen wij weten dat alle overige dingen die ons ten goede zullen komen ons dan toegeworpen worden.

Als wij naar de stem van de profeet luisteren en hem volgen, kunnen wij niet afdwalen. Door dit te doen zullen wij op het pad van waarheid en gerechtigheid worden geleid en ons verheugen in de liefde, de hooggachting en het vertrouwen van onze medemensen, en uiteindelijk in het eeuwige leven bij onze Vader in de hemel. Wij kunnen ook weigeren en al deze grote zegeningen derven.

„Niettemin moogt gij voor uzelf kiezen.“

Dat wij een verstandige keuze mogen doen, bid ik nederig, in de naam van Jezus Christus. Amen.

1 Pope, Alexander, 1688—1744, Engels dichter. *

*

1 Voormalig directeur van het Federale Bureau voor gerechtelijk onderzoek (de federale politieinstantie in de Verenigde Staten). *

President HAROLD B. LEE

„Waarom wil je op zending gaan, mijn zoon?“

Op een ringconferentie moest ik toekomstige zendelingen interviewen. Voordat een van de jongens binnenkwam, zei de ringpresident tegen mij: „Nu komt er een jongeman die onlangs een ernstig ongeluk gehad heeft. Hij is onder dienst door een granaatscherf getroffen. Hij is pas de dienst uit; weest u alstublieft erg voorzichtig en overtuig u ervan of hij op een zending voorbereid is.“ Tijdens het gesprek vroeg ik hem: „Waarom wil je op zending gaan, mijn zoon? Weet je na deze verschrikkelijke ervaring heel zeker dat je op zending wilt?“

Hij dacht even na en antwoordde toen: „Broeder Lee, voor ik onder dienst ging was ik nog nooit van huis geweest. Vanaf het moment dat ik in de kazerne kwam hoorde ik ieder uur van de dag smerige, goddeloze taal. Ik bemerkte dat mijn reine gedachten enigszins van aangetast en ik ging in gebed tot God dat Hij mij kracht zou geven zodat ik niet ook in deze vreselijke gewoonte zou vervallen. God verhoorde mijn gebed en gaf mij kracht. Wij werden getraind; het was erg

zwaar. Ik vroeg God mij lichamelijke kracht te geven om de training te kunnen voltooien en Hij gaf mij deze kracht. Hij verhoorde mijn gebeden toen wij naar de frontlinies optrokken, waar ik het geratel van mitrailleurs en het inslaan van bommen hoorde — het was zo erg dat als wij in een bomkrater verscholen lagen ik de indruk had dat mijn vinger eraf geschoten zou worden als ik hem boven de rand van de krater zou uitsteken. De kogels floten ons aan alle kanten om de oren. Ik was bang. Ik lag daar. In afwachting. Ik bad God mij de moed te geven die ik nodig had om mijn taak te volbrengen. De Here verhoorde mijn gebed en gaf mij moed. Ik werd er met een verkenningpatrouille op uitgestuurd om er achter te komen waar de vijand zich schuil hield. Per radio moest ik aan de troepen de posities doorgeven en ze vertellen waar zij de vijand het beste konden aanvallen. Soms was ik door de vijand ingesloten zodat ik geen kant meer uit kon. Er scheen geen ontsnapingsmogelijkheid te zijn. Ik was ten dode opgeschreven. Ik vroeg de enige bron

van bescherming om mij veilig terug te brengen en God verhoorde mijn gebeden. Telkens weer leidde Hij mij door de verschrikkelijkste ervaringen terug.

Hij zei: „Nu ben ik weer thuis, broeder Lee. Ik wil mijn dank tonen jegens de macht die ik aanbeden heb — God, onze hemelse Vader.“

En hij vervolgde: „Mijn doel is op zending te gaan en anderen het geloof te onderwijzen dat mij onderwezen is in de zondagsschool, op de kweekschool, in de klassen van de priesterschap en thuis. Ik wil anderen onderwijzen zodat zij dezelfde kracht zullen ontvangen die mij door deze moeilijke tijden heen geholpen heeft.“

Les in het maken van een tafeltje uit natuurprodukten, stokken

De leiding krijgt instructie

Zuster Sluiter aan worp, broeder de Jonge kijkt toe

Sport

Soms liepen de verbanden wat uit de hand

EHBO-praktijk – Mark Reljnders is het slachtoffer

Zuster Schuurman druk met de financiën

Ijverig wordt er geoefend in het knopen leggen

Ook Olivia hielp mee lesgeven in het knoopwerk

ZOMERKAMP MEISJES

Ook dit jaar werd er weer een meisjeskamp gehouden. Het stond in het teken van de kruiden des velds. Het was daar in Assen een zeer goed kamp, er heerste een fijne sfeer. Het weer werkte bijzonder mee. Heel de week was het warm, zodat er veel gezwommen kon worden. Zuster Fikkerman zorgde, dat je zo uit je bedje al aan het volksdansen kon. Dagelijks werden er EHBO-lessen gegeven, en lessen in knopen en kampvuurtjes maken. Zowel de theorie als de praktijk lukten uitstekend.

Kwamen we moe van een wandeltocht thuis, dan was er door zuster Gelderman en broeder en zuster

Wijsbeek een prima maaltijd voor ons bereid.

Het programma is door de deelnemers met veel succes gevolgd. Er was natuurlijk ook ontspanning en het vaste middagje uit. Die middag voerde ons door het prachtige Drentse land.

Een mooie expositie van houtprodukten werd bezocht en ook het knutselmuseum werd aangedaan. Ook hebben we de Drentse schaapskudde opgezocht. Iedereen nam deel aan de feestavond, die een waardig slot opleverde van de fijne kampweek.

Zuster Dallinga.

En nu de stokken aan elkaar knopen

Mark Reijnders wordt in bedwang gehouden

Een hoofdverband wordt aangelegd

Zuster Pen in actie met knopen

